Viorel Ploeșteanu

VIOREL PLOEŞTEANU

FANTASME

Editura Mantaua lui Gogol

București

2014

Viorel Ploeșteanu

*

Fantasme

Editura Mantaua lui Gogol
2014

„Fantasme”, sau fericirea de pe malurile Dâmboviţei

Albert Camus spunea că, o cale la îndemâna oricui de a face cunoştinţă cu un oraş este să încerci să afli cum se munceşte în el, cum se iubeşte şi cum se moare. În romanul său „Fantasme”, Viorel Ploeşteanu ne face cunoştinţă cu un oraş, cu o metropolă europeană – Bucureştii – *„...care sunt teribil de frumoși în zori, fără furnicarul de oameni și mașini, fără hărmălaie și nervi, fără bucureșteni”*. Un oraş în care, asemenea Predicii de pe muntele Mântuitorului nostru, adevăraţii fericiţi sunt doar cei săraci cu duhul, cei ce plâng, cei ce flămânzesc şi se însetează, deoarece *„Dumnezeu îi dăduse puterea, sau inconştienţa de a trece surâzător peste toate încercările vieţii”*. Aceşti fericiţi, pe care noi deseori îi numim „nefericiţi ai sorţii”, dar mai ales îi ignorăm, ca şi cum nu ar exista, pot fi frumoşi, sau ne pot oferi gratuit, asemenea celor doi *„saltimbanci fără voie ai vieţii”* – a puştiului hoinar şi a câinelui său, Şchiortu, un spectacol superb, pe care noi, trecătorii – marii nefericiţi – preocupaţi de probleme cotidiene, nu avem timp să ne bucurăm de el. Cum ar putea să se bucure de aşa ceva, se întreabă naratorul, dacă ei *„nici măcar nu realizează că nu-şi mai trăiesc propriile vieţi, ci pe acelea comandate de ceva care este mai presus de nevoia interioară a fiecărui individ”*. Unora *„criminala tehnologie”* le-a răpit până şi

puterea de decizie, iar cei care nu trăiesc în nebunia lumii tehnologice sunt prinşi în furtunoasa luptă pentru existenţă. Cu siguranţă că în *„această lume nebună”*, în *„aceste timpuri cretine”*, fericiţii sunt doar cei asemenea oamenilor străzii, pe care Viorel Ploeşteanu reuşeşte să-i zugrăvească în culori atât de vii, atât de plăcute şi atât de calde încât nu ai cum să nu îi îndrăgeşti şi să nu-i porţi de acum încolo în suflet (mai ales pe micul vagabond), alături de cerşetorul Tom Canty şi prinţul Eduard Tudor sau Tom Sawyer ai lui Mark Twain, alături de Oliwer Twist al lui Charles Dickens, alături de Gavroche al lui Victor Hugo, cu care de altfel îl şi compară scriitorul – un copil lipsit de dragoste şi de căldura unui cămin, nevoit să-şi poarte singur de grijă, dar cu toate acestea el reuşeşte să-şi păstreze inocenţa, curajul şi dragostea faţă de frumos: se trezeşte de dimineaţă doar ca să nu piardă răsăritul soarelui *„astfel ratezi întreaga zi”*, se spală pe faţă doar ca să simtă razele soarelui mai aproape de pielea lui, se plimbă pe străzi povestind câinelui său despre proprietățile pe care își închipuia că le deține în centrul bătrânilor București, dar câte nu face acest nichipercea?... Scriitorul de abia reuşeşte să ţină pasul cu el, încât la un moment dat spune: *„acest copil are tendinţa de a deveni un personaj al cărţii, dacă nu chiar personajul ei...”*. Oare nu aproape la fel a spus Puşkin despre Tatiana Larina sau Turgheniev despre Bazarov?

La fel sunt şi celalţi oameni ai străzii, aidoma Zurbagiului din „Înălţimi găunoase” a lui

Alexandru Zinoviev, despre care vorbeşte şi monahul Nicolae de la Rohia în „Jurnalul fericirii”:

nu au domiciliu stabil, nu au acte în regulă, nu sunt în câmpul muncii; sunt nişte vagabonzi, nişte coate goale trăind de azi pe mâine cu ce li se dă, din ce pică, din te miri ce, îmbrăcaţi în zdrenţe şi-au făcut din sărăcie, neîncredere şi neseriozitate un crez asemenea lui Ferrante Palla al lui Stendhal sau lui Zacharias Lichter al lui Matei Călinescu, sunt *„saltimbanci fără voie ai vieţii”*, după cum îi numeşte Viorel Ploeşteanu, seamănă cu bufonul regelui Lear, cu copilul din povestea regelui gol a lui Anderson, ei nu ştiu de zgardă, precum lupul din fabula lui La Fontaine, – sunt liberi, liberi, liberi...

Însă dincolo de părul slinos şi hainele zdrenţăroase şi murdare de pe ei, fiecare îşi are povestea, preocuparea şi fericirea lui. Remus Vodeanu, arhitect şi patron de firmă, este fericit doar atunci când intră într-o stare de rătăcire continuă. *„O rătăcire care îl depărta tot mai mult de omul care fusese, de viaţa pe care o trăise, ducându-l pe căi neumblate, care nu-i aparţineau. Scopul acestei rătăciri era însăşi rătăcirea fără nici un scop”*. El apare ca un Dumnezeu cu plete albe atârnându-i pe umeri şi barbă sură acoperindu-i pieptul, pentru a-şi salva fiul de la viol, dar când îi revine memoria, confruntându-se cu realitatea îşi pierde din nou liniştea, devine nefericit şi se roagă la Dumnezeu să redevină ceea ce a fost. Fericit este şi Leonardo, pe care covrigii

cu mac îl ajută să vadă arta, iar când se gândeşte la geniala sa descoperire: un dispozitiv de măsurat gândurile după intensitatea privirii, uită şi de mâncare; poate la fel de fericită era şi Afrodita, veșnic în căutarea iubirii, care *„murise cu ochii larg deschiși, înfipți în lumea în care nu-și găsise locul”*. O lume în care oamenii sunt indiferenţi la durerea altora, o lume în care opinia publică a murit demult, o lume în care s-au pierdut legile tribului şi ale comunităţi, iar oameni precum medicul Streaşină sau directorul Bojdeucă, care sunt atenţi la viaţă atunci când un om are nevoie de alt om, nu numai că sunt foarte rari, dar se încearcă şi înlăturarea lor... Nu este loc de bine în această lume rea în care domină legea celui mai puternic. *„Cei buni vor fi nevoiţi să devină răi pentru a supravieţui. Jungla va deveni cel mai sigur adăpost pentru oameni.”* Aceasta este lumea în care trăim, lumea Bucureştilor zilelor noastre, în care unii au totul, iar alţii nimic, de aceea sunt nefericiţi şi unii şi alţii, iar fericiţi cu adevărat par a fi doar aceia care, într-o permanentă stare de veghe, trăiesc într-o lume creată de imaginaţia lor, asemenea micului vagabond, care trăieşte în fiecare noapte visul în care este unicul stăpân al unui palat cu zeci de camere, dar fără nici un locatar. În palat se află şi camera părinţilor, în care el nu îndrăzneşte să intre *„îi era teamă ca nu cumva să distrugă şi această ultimă portiţă, care ar fi putut să-i deschidă calea celei mai mari fericiri din lume, dar la fel de bine ar fi putut să-i distrugă visul”*. Ce se va întâmpla când va

deschide uşa acestei camere?... Cititorul va afla citind acest superb poem dâmboviţean, dedicat oamenilor străzii, și va înţelege de ce romanul se numeşte „Fantasme”. Desigur, va fi o lectură plăcută, pentru că Viorel Ploeşteanu face parte din acea categorie de scriitori care, când au pus mâna pe cititor îl ţin cu sufletul la gură, până când acesta nu întoarce și ultima pagină a cărţii.

Mihai Hafia Traista

1. Șchiortu

Se făcuse dimineaţă.

Era o plăcere să-ţi petreci nopţile de vară sub cerul liber, la marginea secularului parc Cişmigiu, aşternut să-ţi fie pământul moale, acoperit cu iarbă deasă, iar pătură să-ţi faci din frunze proaspete de dud, că-s mai moi şi mai plăcut mirositoare şi nimănui de tine să nu-i pese şi nici chirie să nu-ţi ceară pentru spaţiul ce-l ocupi, cu voie, poate, doar de la bunul Dumnezeu.

Iarna era altceva. Îţi găseai cu greu un culcuş peste noapte şi asta numai dacă erai norocos să strângi destui bani din cerşit, să-ţi poţi plăti locul într-un canal traversat de conducte cu apă caldă sau prin vreo clădire părăsită.

Erau destui ticăloşi care puseseră monopol până şi pe aceste mizere adăposturi, care însemnau salvarea pe timp de iarnă a bietelor făpturi care sunt copiii străzii.

Ei, dar până la iarnă va mai apune de multe ori soarele! Acum suntem în luna lui cuptor şi viaţa pare să fie chiar o minune.

Aşadar, fiindcă se făcuse, totuşi, dimineaţă, copilul dădu frunzele ce-l acopereau la o parte şi, înainte de a deschide ochii, trase de câteva ori, adânc, aerul în plămâni. Nimic nu e mai gustos pe lumea asta decât aerul curat al dimineţii, inspirat cu putere şi poftă, ca şi cum ai inhala odată cu el însăşi viaţa.

Seara nu reuşise să mănânce nimic şi îi fusese greu să adoarmă din cauza asta, dar acum uitase de mâncare sau poate se săturase cu aerul proaspăt ce-i primenise plămânii. Ba, îi era sete chiar, aşa că merse la o cişmea din parc, îşi astâmpără setea şi apoi se spălă pe faţă, nu de alta, dar să simtă razele soarelui mai aproape de pielea lui.

Mai mult în joacă făcu la repezeală câteva mişcări care să-i dezmorţească oasele şi să-i pună sângele în mişcare, după care porni la voia întâmplării prin parc.

Copilul părea să aibă între 10 şi 12 ani, cred că nici el nu ştia cu siguranţă cât şi fugise, ca toţi copiii de condiția lui, dintr-un orfelinat.

Marea majoritate a acestor copii prefera să lase traiul sigur din adăposturile special făcute pentru ei şi să ia în piept, încă de fragezi, viaţa cu toate neajunsurile şi pericolele ei.

O fi instinctul firesc al omului de a trăi liber sau, poate, refuzul de a trăi în acele închisori, de unde nu pot ieşi când vor!

Copilul nostru era o arătare foarte haioasă pe aleile parcului, chiar puţin ciudată, după cum era îmbrăcat.

În picioare avea o pereche de cizme din cauciuc, evident, cu câteva numere mai mari, ce-i ajungeau până la genunchi. Deasupra cizmelor se vedeau câţiva centimetri de piele, nu tocmai curată, peste care atârna o pereche de pantaloni scurţi de culoare incertă, însă abia acum urmau piesele de rezistenţă ale ţinutei puştiului şi anume, o jachetă din piele maro, strânsă pe talie, iar pe cap

o căciulă din blană sintetică, din acelea ruseşti, ale cărei urechi atârnau slobode de-o parte şi de alta capului.

Şi era luna iulie.

Nu era trecător care să nu întoarcă, amuzat, capul după micul Gavroche, dar lui nu părea să-i pese de lume nici măcar cât îi păsa lumii de el.

Să fi fost fericit?

Nefericit sigur nu era, fiindcă Dumnezeu îi dăduse puterea, sau inconştienţa, de a trece surâzător peste toate încercările vieţii.

Acum ieşise din parc şi o luase în sus, pe bulevard, aruncând câte o privire aparent dezinteresată în coşurile de gunoi.

La două coşuri distanţă îi atrase atenţia un câine chinuindu-se să rupă cu unghiile o pungă, care cu siguranţă ascundea ceva de mâncare.

Copilul grăbi pasul şi în câteva clipe îi luă câinelui prada din labe. Animalul părea să fie tare bătrân şi prin multe părea să fi trecut în lunga-i viaţă, întâmplări care îşi lăsaseră cu prisosință amprenta pe înfăţişarea lui. Era şchiop de un picior din faţă, chior de un ochi şi, de parcă nu ar fi fost de-ajuns, mai avea şi o ureche sfârtecată.

Totuşi, în ochiul teafăr, avea o jumătate de privire destul de inteligentă.

Poate că experienţa l-a făcut să rămână în aşteptare, la câţiva paşi de copil şi să nu dea bir cu fugiţii. O fi crezut că primeşte şi el ceva din pachetul cu mâncare sau măcar să ştie ce-a pierdut.

După ce-l gonise, copilul nu-i mai dădea nici o atenţie. S-a aşezat pe o bancă, a întins tacticos

peste ea un ziar mai curat din ziua precedentă, de parcă ar fi aşternut o faţă de masă, a citit la repezeală titlurile mai mari şi abia apoi a desfăcut punga.

Surpriza a fost totală. În pungă se aflau resturile unui pui fript din care, cel care-l cumpărase, nu mâncase decât pulpele, o aripă şi ciugulise ceva din piept. Încă lăsase în pungă şi patru chifle, dintre care numai una era muşcată şi un pahar cu mujdei de usturoi.

În loc să chiuie de bucurie, copilul s-a apucat să blesteme în gura mare pe cel care îşi bătuse joc de atâta mâncare. Nu înţelegea cum pot unii, oricât de bogaţi ar fi, să cumpere mai multă mâncare decât au nevoie, pentru ca apoi s-o arunce. Îi ura pe aceşti oameni şi îi mulţumea numai lui Dumnezeu când îi scotea în cale asemenea resturi.

Se imagina deseori la masa unor astfel de bogătaşi, încărcată până la refuz cu bunătăţi şi obligându-i să mănânce tot. Parcă îi vedea cu ochii bulbucaţi încercând să-şi îndese în gurile căscate bucăţi mari de mâncare în timp ce mâncarea li se scurgea pe hainele scumpe, murdărindu-le, iar el stătea în faţa lor lovindu-i cu o nuia peste mâini atunci când aceştia încetau să mănânce.

La început se amuza copios de spaima bogătaşilor, dar apoi i se făcea rău şi, deşi el nu mânca nimic, vomita.

Acum, însă, nu avea chef de astfel de scene şi, pentru că îi era foame, s-a apucat să mănânce.

Câinele îl privea de la distanţă, lăsându-şi alternativ capul pe câte o parte şi părea să fie pregătit în orice clipă să vină şi el la masă.

Copilul luase o îmbucătură zdravănă şi abia dacă mestecase de câteva ori, când a simţit ochiul câinelui aţintit asupra lui. S-a oprit din mestecat, uitând chiar să şi înghită ceea ce mestecase şi dintr-odată i s-a umezit privirea.

I s-a făcut ruşine de el însuşi şi s-a simţit de parcă ar fi fost unul dintre bogătaşii risipitori, iar câinele ar fi fost el, copilul străzii, neajutorat şi adesea nemâncat, care nu de puţine ori se uitase prin geamurile restaurantelor la oamenii ce înfulecau, nepăsători la foamea altora.

Ba mai mult, acest câine era proprietarul de drept al bucatelor, pentru că el le găsise aruncate la coşul de gunoi.

Parcă citindu-i gândurile, câinele s-a apropiat de copil.

Au împărţit mâncarea, câinele având în plus şi oasele rămase din porţia băiatului.

Din clipa aceea cei doi aveau să fie nedespărţiţi, suferind împreună de foame şi împărţind întotdeauna chiar şi ultimul colţ de pâine.

Copilul îl botezase pe câine Şchiortu, ceea ce voia să însemne o împreunare a „calităţilor" animalului, adică şchiop, chior şi sfârtecat sau, cu alte cuvinte, aproape mort. Câinele nu părea să înţeleagă ironia din numele ce-l căpătase şi, de câte ori îl auzea pe copil strigându-l, ciulea urechea zdravănă şi se repezea şontâcăind la picioarele lui.

Erau o echipă formidabilă.

Din păcate oamenii erau mult prea preocupaţi de problemele lor cotidiene pentru a mai observa superbul spectacol pe care-l ofereau, gratuit, cei doi saltimbanci fără voie ai vieţii.

2. Gânduri

Ce lume nebună! Ce timpuri cretine!

Acest ansamblu al lumii şi al timpului actual, firesc de altfel, conduce ireversibil miliarde de destine, individual însă, către aceleaşi idealuri: bunăstare şi dezvoltare a speciei.

Idealuri!? Aşa ar părea, dacă ne luăm după zbaterea zilnică a indivizilor de a-şi atinge scopul în viaţă, dar cu ce preţ? Mai trist este faptul că aceste personaje nici măcar nu realizează că nu-şi mai trăiesc propriile vieţi, ci pe acelea comandate de ceva care este mai presus de nevoia interioară a fiecărui individ.

Ritmul ăsta de viaţă este altceva decât ar trebui să cerem de la şi aşa scurta noastră existenţă pe pământ. Suntem prea dependenţi de lucrurile complicate, care încearcă să ne simplifice atât de mult viaţa.

Această criminală tehnologie, devenită atât de necesară, ne-a răpit pur şi simplu puterea de decizie. Dorinţa de a hotărî ce să facem cu viaţa noastră, cu timpul nostru atât de preţios, ne-a fost substituită de omniprezentul buton de comandă. Avem permanent iluzia liniştitoare că noi suntem

cei care decidem ce putem face, ce să alegem, când, de fapt, suntem robii restrânsului domeniu în care ne aruncă aparent atât de inofensiva telecomandă.

Ne-am dezobişnuit să mai gândim, pentru că totul este deja gândit şi este mai simplu să accesezi un anumit domeniu pentru a-ţi lua ce-ţi trebuie. Ne-am dezobişnuit să descoperim, pentru că totul ne este pus la dispoziţie pe ecran, gata descoperit de alţii.

Până şi turismul îl facem virtual. De răsfoit o carte nu mai este cazul, din moment ce avem cartea electronică. Toţi spun că „a devenit necesară, firească, obligatorie”, etc. Treaba lor, numai că aşa au început să devină toate obligatorii, iar rezultatul nu va fi altul decât că ne vom izola, ne vom rupe de viaţa reală, uitând să mai iubim însăşi miracolul acestei vieţi, pe care nu-l poţi întâlni decât trăind în mijlocul naturii, între oameni, privind apele, munţii, norii alergând bezmetici pe cer şi schimbându-şi necontenit forma; iarba, florile, copacii cu mirosul lor unic, pe care nu-l poţi simţi „virtual”, ci numai interferând fizic cu el.

Şi-atunci, cum să se mai poată bucura oamenii de pe stradă de spectacolul inocent pe care-l oferea acest cuplu neprihănit, copilul şi animalul?

Cei care nu trăiau în nebunia lumii tehnologice, erau, bieţii de ei, prinşi în furtunoasa luptă pentru existenţă, luptă care nu-i slăbea o clipă, nelăsându-i să mai gândească altceva în afara problemei capitale: lipsa banilor necesari pentru hrană,

şcoala copiilor, facturi şi, uneori, câte o hăinuţă pentru aceiaşi copii.

Toată această zbatere se răsfrângea, firesc, asupra copiilor, care astfel erau făcuţi părtaşi la stresul şi suferinţa familiei.

Probabil, aceşti copii împreună cu familiile lor nu erau mai fericiţi decât acel copil al străzii şi câinele lui.

Poate că numai uneori, când se smulgeau din capcana în care-i prinsese „timpul în care trăim" şi nu erau altceva decât nişte simpli copii, cu trăiri şi dorinţe de copil. Atunci se jucau pur şi simplu, tot universul rezumându-se pentru ei la acest lucru firesc, joaca.

Sau alteori vedeau o frântură de natură, un pom, o piatră, o gâză, care-i captiva, descoperind şi iubind inconştient natura.

Dar ei sunt încă mici, sufletul lor e jucăuş şi „degrabă schimbătoriu", aşa că „fiara timpului nostru" nu reuşeşte mereu să pună gheara pe ei. Deocamdată.

Copilul nostru era ferit de aceste capcane. Altele erau pericolele la care el era expus, dar acestea erau mai lumeşti şi învăţase de mic să se apere sau măcar să le evite.

3. Uscatu

Totuşi, acest copil are tendinţa de a deveni un personaj al cărţii, dacă nu chiar personajul ei, aşa că bine ar fi să-i aflăm şi numele, bineînţeles dacă are unul.

El nu îşi ştia niciunul, însă, în puţinul timp cât stătuse la casa de copii fusese numit Haralamb, după numele poliţistului care îl adunase de pe stradă, dar nu apucase să se obişnuiască prea bine cu el pentru că fugise de acolo după numai câteva săptămâni.

Se aciuase un timp într-o fabrică părăsită, devenită un fel de cetate a hoţilor, cerşetorilor şi copiilor străzii. Aici primise numele de Uscatu, desigur nu pentru că ar fi fost prea dolofan.

Nu stătuse nici aici prea mult timp, dar apucase să înveţe să fumeze şi încă de la un copil cu 2-3 ani mai mic decât el. Nu-i plăcuse gustul ţigării pentru că-i provoca greaţă, dar continuase să fumeze pentru că toţi de-acolo o făceau. Încercaseră unii mai mari să-l înveţe şi cu aurolacul, însă se ţinuse tare. Ştia că este o substanţă chimică nenorocită, care nu face altceva decât să te ameţească şi să-ţi distrugă plămânii.

Se îngrozise văzând copii de 3-4 ani care stăteau ore în şir cu pungile gri la nas, încercând, poate, să uite de foame şi de frig.

În vechea fabrică părăsită văzuse lucruri înfiorătoare, deşi nu stătuse decât două luni, suficient însă pentru a cunoaşte mizeria şi degradarea umană, atât fizică, dar mai ales sufletească.

Văzuse bătăi, crime şi violuri, victimele fiind deopotrivă fete şi băieţi.

Deşi nu era decât un copil fără educaţie îşi dăduse seama că în acest mediu în curând va deveni şi el unul dintre nenorociţii obligaţi să distrugă vieţile altora, dar mai ales să-şi distrugă propria viaţă.

Încă nu-şi găsise un alt adăpost, când fusese obligat să fugă de-acolo în plină noapte.

Într-o seară, un grup de patru băieţi, cu vârste între 14 şi 16 ani, făcuse rost de o sticlă cu vodcă proastă, aşa-zisul „Genocid” şi se îmbătaseră combinând băutura cu ţigara şi cu nelipsitul aurolac.

Uscatu stătea retras într-un colţ, prefăcându-se că doarme, dar stând la pândă să nu fie luat prin surprindere de petrecăreţi.

Este ştiut că beţia îţi dă curajul să faci lucruri teribile, pe care, treaz fiind, nici nu te-ai fi gândit că le poţi face. Aşa s-a întâmplat şi cu cei patru tineri, care, înfierbântaţi de cele trei vicii şi-au pus în cap că n-ar fi rău să se distreze cu puştiul uscat şi pricăjit care dormea colo, într-un colţ.

Îşi spuneau că nici nu va fi o treabă prea grea, puştiul fiind singur şi neavând prieteni care să-l fi putut apăra.

Prefăcându-se că se joacă şi se îmbrâncesc, cei patru s-au apropiat de colţul Uscatului şi s-au repezit dintr-o dată la el, lovindu-l cu pumnii şi picioarele, ca nu cumva să-i treacă prin cap să opună rezistenţă.

Uscatu era însă pregătit pentru aşa ceva şi era hotărât să moară mai degrabă decât să se lase violat, aşa că lovea şi el cu toată puterea, încasând şi dând pumni şi picioare, zgâriind şi chiar muşcând din atacatori.

Aceştia fiind mai mulţi şi mai mari, chiar dacă beţi, l-ar fi răpus până la urmă dacă nu s-ar fi abătut asupra lor o ploaie de lovituri date cu precizie de către un bătrân ce ţinea în mână un picior de masă, armă care potolise furia violatorilor.

Totuşi, după ce se dezmeticiseră, şi-au îndreptat atacul asupra bătrânului, uitând cu totul de victima lor iniţială.

Uscatu, acum liber, îl auzi pe bătrân urlând la el s-o ia la sănătoasa dacă vrea să scape viu de-aici. Dându-şi seama de acest adevăr, copilul o luă la fugă, sărind peste grămezi de moloz şi peste trupuri adormite, urcându-se pe un pervaz de unde s-ar fi putut pierde în noaptea întunecoasă.

De-acolo a întors capul să vadă ce se întâmplă cu salvatorul său şi abia de a putut să-l vadă trântit la pământ, cu beţivanii peste el, cărându-i pumni, când o mână jegoasă şi descărnată îl trânti brusc de pe pervaz, iar o voce răguşită de femeie, duhnind a ţigări proaste şi a alcool, îi şopti la ureche:

„- Nu vrei să ne iubim în noaptea asta, frumosule?”

Scârbit, Uscatu încercă să se elibereze din strânsoare, dar femeia nu-i dădea drumul, acum

strigându-i în ureche dorinţa ei de dragoste murdară:

„- Hai, iubeşte-mă, frumosule! Vreau să fiu a ta în noaptea asta. A ta. Numai a ta.”

Degeaba îi striga Uscatu să-l lase, degeaba se zbătea, pofta femeii era mai puternică decât forţa celor patru beţivi la un loc.

De dincolo bătrânul striga la el:

„- Fugi, copile, fugi! Fir-aţi ai dracu’ de drogaţi! Fugi!”

Dar femeia nu-l slăbea, iar doi dintre atacatori, auzind strigătele bătrânului, îl lăsară pe acesta şi se îndreptară către capătul clădirii, unde era Uscatu.

Văzându-i că se apropie, copilul intră în panică, încercând cu disperare să se smulgă din mâinile femeii, însă fără sorţi de izbândă.

„- Nu pleca! De ce vrei să pleci, iubitul meu? Iubeşte-mă! Vreau să fiu a ta. Iubeşte-mă!”

Îngrozit, Uscatu puse mâna pe o cărămidă şi o izbi pe femeie în tâmplă, dar nebuna nu-şi descleşta degetele de pe braţul lui. Cei doi atacatori mai aveau numai câţiva paşi până la el şi atunci lovi cu spaimă, repetat, capul femeii, până când se sfărâmă cărămida şi simţi că braţul îi este eliberat, sări peste pervaz, urlând, afundându-se în noapte.

Rătăcise ore în şir pe străzi, plângând şi rugându-se la Dumnezeu să n-o fi omorât pe acea femeie, deşi era foarte sigur că, dacă nu s-ar fi eliberat din strânsoare, el ar fi fost cel omorât în bătaie de către beţivi.

Trecuse un an de la acea teribilă noapte şi aproape că uitase ce se întâmplase atunci. Numai imaginea bătrânului n-o uitase, pentru că îl salvase pe el, un necunoscut, punându-şi propria viaţă în pericol.

În imaginea aceea părea a fi însuşi Dumnezeu, cu pletele albe atârnându-i pe umeri şi barba sură acoperindu-i pieptul, cu piciorul de masă ridicat, ca un toiag cu care îi pedepsea pe păcătoşi.

Deşi bătrânul nu era deloc înalt, îi păruse copilului a fi un uriaş care trimitea fulgere în capetele beţivanilor, biete gângănii care murdăreau sfântul toiag al bătrânului.

Şi totuşi, acele gângănii îl doborâseră până la urmă pe zeu şi se transformaseră, parcă, în nişte hiene care smulgeau bucăţi de carne din trupul lui.

O fi scăpat cu viaţă bietul salvator?

4. Moș Crăciun

Copilul şi câinele se plimbaseră toată ziua prin oraş, bucurându-se de viaţă şi sărbătorind prin strigăte vesele proaspăta lor prietenie.

Se înserase, aşa că se-ntorseseră „acasă”, adică în primitorul parc Cişmigiu.

Venind dinspre splaiul Dâmboviţei, cei doi intraseră în parc prin Schitu Măgureanu, intrare care, de altfel, era şi mai apropiată de „dormitorul de vară” al băiatului.

Tocmai îi povestea lui Şchiortu cum îşi stabilise domiciliul în acest parc, când în faţa lor pe alee îşi făcu apariţia o arătare cel puţin la fel de caraghioasă ca proaspătul nostru cuplu.

„- Ia te uită, Şchiortule, paiaţa asta ne face concurenţă! Nu cumva vrea să ne ia şi dormitorul? Ia să vedem noi ce intenţii are.”

Era într-adevăr o apariţie tare curioasă acest om al străzii, un moşneag un pic mai înalt decât un copil, îmbrăcat cu o mantie până la pământ, umflată de mulţimea zdrenţelor ce le purta pe dedesubt, ce fusese neagră cândva, dar acum devenise gri, presărată cu zeci de pete lucioase.

Când păşea apăreau de sub mantie doi bocanci desperecheaţi, unul maro, celălalt negru, dezlipiţi la tălpi şi legaţi cu bucăţi de sârmă în loc de şireturi.

Pe cap purta o pălărie ca un fund de ceaun, iar de sub acest clop de oşan ieşea o claie de păr albit, dar amestecat cu toate culorile mizeriei, păr ce se amesteca pe piept cu o barbă la fel de mare şi de interesantă.

Mai interesant era, însă, calabalâcul acestui om, format din câteva sacoşe burduşite, o găleată de plastic, o raniţă în spate şi o imensă umbrelă de soare, care se folosește de obicei la plajă, aşezată deasupra.

Cu ochii rotunzi şi mici, abia zărindu-se de sub sprâncenele stufoase, cu nasul borcănat aşezat deasupra mustăţii, la fel de stufoasă, şi cu tot acel calabalâc, dacă ar fi fost şi iarnă, ai fi putut jura că e însuşi Moş Crăciun, care a venit să împartă daruri copiilor, dar, nefiind iarnă, nici hainele bătrânului roşii şi nici oamenii nemaiavând atâta imaginaţie, moşneagul a rămas ceea ce era de fapt, un alt nenorocit fără casă şi fără noroc.

Copilul nostru nu se bucură prea mult de această imagine pentru că bătrânul o apucă pe o alee lăturalnică şi se făcu nevăzut. Degeaba se repezi după el, degeaba îl căută chiar şi printre tufişuri. Omul parcă fusese înghiţit de întunecatul, de-acum, parc.

Câinelui îi fu prezentat oarecum lapidar noul lui culcuş, presărat cu numeroase reviste și ziare, apoi, obosiţi amândoi de lungile plimbări de peste zi, se culcară spate în spate, fiecare cu gândurile lui, dacă şi animalele or fi în stare să gândească la ce li s-a întâmplat sau la ce ar vrea să li se întâmple.

Copilului sigur îi reveniseră în mintea obosită imagini rupte din trecut, unele suprapunându-se peste cele foarte recente, moşneagul fiind în gândurile lui un mare semn de întrebare.

În cele din urmă somnul se dovedi mai puternic decât amintirile copilului.

5. Vise

Noaptea, o nouă noapte, sau poate aceeaşi, venise iarăşi în parcul Cişmigiu. Dacă zilele sunt mereu altele, după cum reiese din înscrierea lor în calendar, înseamnă că şi nopţile sunt altele. Se nasc odată cu venirea întunericului, îşi trăiesc orele, mai multe sau mai puţine, în funcţie de anotimp şi de poziţia pe glob şi apoi, când se ivesc zorii, dispar.

Aşa ar fi cel mai simplu, să existe o singură noapte, a Terrei, dar, am spus şi mai înainte, noaptea nu este la fel peste tot, aşa că ar trebui să fie cel puţin atâtea nopţi într-o noapte câte

continente sunt, iar noi să trăim în noaptea europeană.

Dar de ce să nu avem noaptea noastră românească, cu specific naţional? De ce să nu anunţe crainicii la jurnalul de seară: „Stimaţi telespectatori, vă anunţăm că în cinci minute va începe noaptea naţională. Vă dorim noapte bună!”

Nu ar fi frumos ca o întreagă naţiune să ştie că are propria noapte, aşa cum nicio ţară nu mai are? Ar fi, dar cum pe plan naţional mai există şi regiunile istorice, cu mândria lor particulară, s-ar cuveni să avem şi sub-nopţi de tip „moldovenească”, „muntenească”, „dobrogeană”, etc., dar care, atenţie, să nu care cumva să se substituie sfintei nopţi naţionale.

Ar putea chiar şi oraşele să-şi dorească propria noapte, pe care să şi-o facă fiecare cum ştie mai bine, adică mai mult sau mai puţin poluată, mai mult sau mai puţin animată sau mai periculoasă, că, doar se ştie, fiecare cum îşi aşterne aşa doarme (noaptea).

Şi-acum, normal şi firesc ar fi ca fiecare individ să-şi aibă propria noapte, pe care să şi-o petreacă şi să se bucure de ea aşa cum se pricepe.

La o primă vedere s-ar părea că noaptea nu se deosebeşte de zi decât prin absenţa luminii naturale, însă nu este chiar aşa de simplu. Natura e alta, vieţuitoarele sunt altele, aerul este altul, însăşi firea este alta, cum altele sunt şi simţurile noaptea.

Aceleaşi locuri, scăldate de lumină ziua, noaptea capătă altă înfăţişare.

Este adevărat că şi sufletul omului se schimbă noaptea şi altfel percepe lucrurile, dar toate acestea, adunate laolaltă dau farmecul ireal al nopţii.

De aceea se pare că nopţile se nasc în fiecare seară şi mor în fiecare dimineaţă, lăsând în urmă amintiri, istorii scrise sau povestite, făcând acest lucru de milioane de ani şi având resurse pentru încă multe milioane.

Această perpetuă alternanţă zi-noapte (viaţă-moarte?!), îi dă universului nostru siguranţa şi certitudinea că va exista întotdeauna.

La fel şi copilul nostru, dormind liniştit, ştia că seară de seară îşi va găsi un culcuş unde să-şi odihnească micul trup şi se va trezi în fiecare dimineaţă cu forţe proaspete, gata s-o ia de la capăt într-o nouă zi plină de mister şi neprevăzut, fiindcă acest copil era înzestrat cu un optimism nativ şi ştia să extragă partea pozitivă a fiecărei întâmplări prin care trecea.

Dormea atât de liniştit în patu-i de frunze încât ai fi crezut că este un mic prinţ odihnindu-se între foşnitoare cearceafuri de mătase.

Nimic din înfăţişarea chipului său nu trăda viaţa austeră şi fără siguranţă pe care o ducea. Obrazul, deşi slăbuţ, îi era curat şi îmbujorat, umbrit de genele dese şi lungi, acum închise peste ochii căprui-cărămiziu, cu priviri veşnic neastâmpărate, de viaţă căutătoare.

Fruntea îi era netedă, acoperită de cârlionţi negri, amestecaţi cu blana căciulii, pe care şi-o pusese sub cap în loc de pernă.

Nasul îi era subţire, puţin ascuţit chiar, cu nări fine, punctate uşor cu pistrui, parcă scăpaţi la întâmplare dintr-o peniţă.

Buzele îi erau mici şi subţiri, dar frumos conturate, iar bărbia era uşor crestată în mijloc, dându-i un aer de mic Don Juan.

Copilul dormea liniştit, neştiind dacă visul ce-l trăia era un simplu vis al vieţii adormite sau viaţa însăşi nu era altceva decât proiecţia umană a visului altei lumi.

El însă iubea ambele stări, indiferent care ar fi fost acestea, de vis sau de realitate, ba chiar îi plăcea această stare de incertitudine, pentru că astfel avea întotdeauna o variantă de refugiu.

Acum trăia din nou visul în care era unicul stăpân al unui palat cu zeci de camere şi mii de becuri fixate în imense candelabre de cristal, care nu lăsau nici măcar un colţişor neluminat.

Copilul alerga neobosit pe coridoarele palatului, inspectând, întotdeauna la fel de conştiincios, toate încăperile. Toate, mai puţin una, unde ştia, deşi nu intrase niciodată acolo, că este camera părinţilor. Nimeni nu îi spusese că nu are voie să intre în această cameră, dar, totuşi, nu o făcuse până acum.

În pofida faptului că era atât de minunat, acest palat avea însă şi un cusur. Era curat, bine îngrijit, aerisit şi parcă dominat de o continuă stare de sărbătoare şi voioşie, numai că îi lipseau locatarii.

Deşi îi revenea frecvent acest vis, aproape seară de seară, copilul nu întâlnise niciodată nici măcar un suflet de om sau de animal în toată clădirea.

Este adevărat că nu intrase încă în camera părinţilor, dar poate că nici nu avea de gând să intre vreodată.

Trăind atâta timp singur acum îi era teamă ca nu cumva să distrugă şi această ultimă portiţă, care ar fi putut să-i deschidă calea celei mai mari fericiri din lume, dar, la fel de bine ar fi putut să-i distrugă visul.

Era ca atunci când stătea la casa de copii şi aveau carne la ciorbă. De fiecare dată mânca mai întâi zeama lăsând bucata de carne la sfârşit, când o savura, bucurându-se de gustul ei. Erau însă zile în care nici nu o mânca, păstrând-o înfăşurată într-un şerveţel şi ascunsă bine sub salteaua patului, ca să o savureze cu infinit mai mare plăcere după câteva zile sau pur şi simplu să o arunce atunci când îşi dădea seama că se stricase.

Dacă ar fi avut zilnic carne la masă poate că n-ar fi făcut acest lucru, dar bucătăresele rar se înduplecau să-şi rupă din porţia sacoşelor pline pe care le furau şi să le mai lase şi lor ceva carne.

Aşa şi cu visul lui, îşi păstra pentru la sfârşit acea uşă, împingând întotdeauna la limită acest sfârşit, încât fiecare dimineaţă îl prindea fără să fi deschis uşa. El avea atunci o zi extrem de fericită, fericire care venea tocmai din acest joc al apropierii şi îndepărtării iluziei, fără a o transforma în certitudine, dar, la fel de bine şi fără a o destrăma în totalitate.

Oare de unde îi venea acestui copil cunoaşterea atât de profundă a vieţii, de ştia să se apere atât de bine de toate vitregiile ei? Cum de găsise el aceste

arme simple, dar atât de eficiente, cu care reuşea să-şi ţină la respect destinul?

Era intuiţie, desigur şi numai Dumnezeu era „vinovat” de sufletul rămas curat, în ciuda experienţelor trăite, de inima curajoasă şi mintea isteaţă, fără să fi fost cultivată, a acestui copil.

Copilul se trezise din nou, fericit pentru că nu deschisese uşa.

6. Juma' de veac și sticla de vodcă

Să fi fost în urmă cu vreo doisprezece ani, când Remus Vodeanu, patronul unei firme prospere, sărbătorea împlinirea unei jumătăţi de secol de viaţă. Mă rog, este o alăturare de cuvinte nu tocmai potrivită, deoarece este adevărat că împlinise 50 de ani, dar, simplul fapt că golise, în doar două ceasuri, o sticlă de vodcă, şi asta de unul singur, nu se prea chema că sărbătorea.

În ciuda faptului că avea nenumărate cunoştinţe, totul se rezuma la relaţii de afaceri, iar

dacă Remus afişa întotdeauna o mină deschisă şi veselă, atunci când se afla în societate, nu acelaşi lucru se întâmpla şi când era singur. Şi singur era tot timpul când nu se afla la birou sau la vreo întâlnire de afaceri.

Se căsătorise târziu, pe la 40 şi ceva de ani, pentru că pur şi simplu nu avusese timp mai înainte. Terminase facultatea de arhitectură şi se angajase la un institut de proiectare, însă şi-a dat seama până la urmă că, cei şase ani de facultate nu îi erau suficienţi pentru a ajunge un arhitect recunoscut şi a i se încredinţa lucrări de mare anvergură, după cum visa el, aşa că, după ce lucrase doi ani la institut, reuşise să obţină o bursă de perfecţionare, nu la Moscova, aşa cum se obişnuia, ci la Paris. Probabil că avusese relații importante de reușise acest lucru.

Stătuse în Franţa trei ani, timp pe care nu-l pierduse plimbându-se sau colindând bistro-urile, ci perfecţionându-se, că doar de-asta plecase din ţară.

Se întorsese plin de entuziasm şi încrezător în posibilităţile sale. Murea de nerăbdare să le pună în practică, numai că, între viziunea lui occidentală şi realitatea existentă în acel timp în România era o prăpastie peste care nu era aruncat nici un pod. Ar fi construit el acel pod, chiar avea în minte un astfel de proiect, dar nu putea să-l pună singur în practică, şi chiar dacă ar fi putut nu ar fi fost lăsat să-l facă.

Apăruse atunci proiectul cu Casa Poporului, actualul Palat al Parlamentului, proiect care i se

părea cel puţin grandios, aşa că a obţinut să facă parte din armata de arhitecţi care au lucrat la planuri.

Nu i-a trebuit mult timp să-i dispară tot entuziasmul. Nu numai că nu-i asculta nimeni ideile, dar de cele mai multe ori nici nu-l lăsau să vorbească. Îi dădeau numai ordine şi sarcini pe care le-ar fi dat unui simplu student.

A înţeles după numai şase luni că ideile sale vor muri înainte chiar de a se naşte, nu numai la acest proiect, ci oriunde ar fi încercat să facă ceva în această ţară, aşa că, mergând la un congres al arhitecților în străinătate, nu s-a mai întors în România, ci a plecat peste ocean, în SUA.

Avea atunci 30 de ani.

O bătaie uşoară în uşă îl trezi din visare. Aproape uitase că era la birou.

Vera era îmbrăcată de plecare, însă în mână ţinea un plic pe care îl lăsă uşor pe birou şi se retrase spre uşă.

Era o copilă atunci când venise la interviu pentru postul de secretară. Abia terminase liceul. Îi plăcuse timiditatea ei (de care nu se dezbărase nici acum, după atâţia ani) şi faptul că nu se îmbrăcase provocator, cum erau îmbrăcate celelalte candidate.

El o învăţase tot ce trebuia să facă şi îi plătise chiar şi studiile superioare, dar cu toate acestea păstrase faţă de ea o atitudine rece şi rezervată, purtare care, probabil, îi menţinuse fetei timiditatea de la prima întâlnire.

Vera nu ştiuse niciodată că fusese motivul, cel puţin declarat, de divorţ al soţiei lui Remus.

Dar să nu anticipăm.

În SUA, Remus Vodeanu făcuse ceea ce se cheamă carieră.

După numai trei ani se prezentase cu un proiect revoluţionar care fusese acceptat şi pus imediat în practică. Acest eveniment îi adusese nu numai bani şi notorietate, ci şi recunoaşterea capacităţii sale în domeniul în care activa.

Fericit de cursul ce-l luase viaţa sa, Remus nu a vrut să rămână dator destinului şi s-a ocupat numai de carieră, neglijând total viaţa personală, astfel încât aproape că nu a băgat de seamă când au trecut cei zece ani de când era plecat din ţară.

Doar realizările profesionale îi aminteau că, totuşi, aceşti ani nu au trecut pe lângă el. Atunci a început să conştientizeze faptul că este foarte singur şi că ar mai vrea şi altceva de la viaţă.

A luat hotărârea de a se întoarce în ţară, mai ales că lucrurile păreau să se fi schimbat după evenimentele care zguduiseră Europa de Est în 1989.

Aşa se face că în 1997 Remus se întorsese în România şi la numai câteva luni se însurase cu Elena Vătăşescu, o fostă colegă de facultate, care însă nu profesase niciodată meseria pentru care se pregătise.

Lucru curios era faptul că, în timpul facultăţii, Elena nu prea avusese ochi pentru el, poate şi

pentru faptul că Remus avea o înălţime de numai 1,69 m, iar ea cu aproape 10 cm mai mult.

La 40 de ani aceste detalii nu prea mai contează, aşa că, după ce ieşiseră de câteva ori în oraş, se hotărâseră să se căsătorească, la sugestia oarecum voalată a Elenei.

Nemaifiind niciunul dintre ei tocmai tânăr, copilul venise în mod firesc anul următor. Era o fetiţă, frumoasă ca maică-sa, pe care o numiseră Maria-Roberta şi care se născuse în aceeaşi zi în care era născut şi Remus, 25 martie.

La puţin timp după aceasta, Remus Vodeanu îşi deschidea propria firmă de consultanţă şi proiectare în arhitectură.

Din nefericire, căsnicia nu-i adusese liniştea la care sperase, poate şi din vina lui, fiindcă îşi petrecea foarte mult timp la firmă.

A avut o surpriză totală în ziua când a găsit casa goală şi un bilet de la Elena, care îl anunţa rece că a intentat deja acţiunea de divorţ, fără să-i şi motiveze acest gest.

Trecuseră numai trei ani de la căsătorie.

Divorţul avusese un singur termen până la pronunţare, asta şi pentru că Remus nu se opusese în niciun fel cererilor Elenei, însă lovitura cea mai grea o suferise când aflase că fosta lui soţie, împreună cu fiica sa, plecaseră definitiv în SUA.

Aflase ulterior de la nişte cunoştinţe comune că Elena era convinsă de existenţa unei legături între Remus şi secretara lui, Vera.

Îşi amintea că îi mai făcuse unele scene în trecut, dar el, ştiindu-se nevinovat, nu le dăduse

prea mare importanţă. Totuşi, aceleaşi cunoştinţe îi spuseseră că Elena plecase în SUA cu un fost iubit din facultate, divorţat şi el.

Îşi amintea de acest tip ca fiind un cuceritor de profesie şi din cauza căruia Elena suferise un întreg semestru atunci când o părăsise.

Despărţirea de Elena, dar mai ales de Maria-Roberta, îl făcuse pe Remus să se închidă foarte tare în el şi să nu mai accepte decât relaţii de serviciu.

7. Bunavestire

Vera îi era foarte recunoscătoare patronului şi se dedicase firmei trup şi suflet. Pentru Remus avea o admiraţie dusă până aproape de idolatrie şi

cine ştie dacă în adâncul sufletului ei nu exista chiar un sentiment mai profund.

Poate că din această cauză rămăsese nemăritată până la vârsta aceasta şi nici nu auzise cineva să aibă vreun iubit.

Remus îi făcu semn să nu plece, iar fata rămase în picioare lângă uşă, neştiind ce să facă şi nici să se aşeze nu îndrăznea pentru că bărbatul din faţa ei tăcea, privirea lui trecând cumva pe lângă ea, înceţoşată, tulbure şi aproape absentă.

Vera îşi reprima şi zgomotul respiraţiei, încercând să se facă prea puţin simţită, speriată că Remus ar putea deschide plicul în prezenţa ei. Faţa îi ardea ca focul şi abia dacă-l privea printre gene, nu cumva să-i prindă din greşeală privirea, abia abţinându-se să nu se repeadă afară din birou.

Atunci a văzut sticla de vodcă golită şi a crezut că înţelege tulburarea din ochii lui Remus, un sentiment de teamă punând stăpânire pe ea şi dorind la fel de mult să fugă, însă acum din cu totul alte motive.

Mai bine ar fi fugit.

Totuşi, sentimentul de iubire şi nu acela de recunoştinţă a făcut-o să rămână. Poate şi faptul că, dincolo de aburii alcoolului, a zărit în ochii bărbatului, ai patronului ei, o suferinţă mare şi abia stăpânită.

Dorinţa de stăpânire, de a nu izbucni în plâns, determinase tăcerea prelungită a lui Remus, iar fata înţelesese lucrul acesta, mai ales că nu îl mai văzuse niciodată până atunci să bea.

Într-adevăr, Remus se ferea să consume băuturi alcoolice, pentru că asupra lui aveau un efect nenorocit, care îl depersonaliza, alunga din fiinţa lui tot ceea ce existase înainte şi aducea în loc un monstru.

Când se întâmpla lucrul acesta (din fericire se întâmplase numai de două ori până acum), Remus nu mai cunoştea pe nimeni şi toţi cei din jur îi deveneau subit duşmani, de care el trebuia să se apere şi o făcea violent, atât în limbaj cât şi în comportament. Spărgea tot ce întâlnea în cale şi arunca în toată lumea cu orice obiect îi cădea în mână, indiferent de mărimea şi greutatea lui.

Cu greu putea fi potolit în acele momente şi de fiecare dată aventura lui lua sfârşit la clinica de dezintoxicare.

Cele două întâmplări nefericite avuseseră loc în adolescenţă şi de atunci se ferise să mai consume alcool, însă acum, în urma eşecului pe care-l suferise în plan familial, clacase.

Simţea că toată zbaterea lui fusese în zadar şi se simţea abandonat în mijlocul unui labirint din care nici măcar nu mai dorea să iasă.

În acest moment de totală abandonare îl găsise Vera.

Acum Remus făcea eforturi uriaşe să-şi stăpânească furia ce începuse să clocotească în sufletul său odată cu revenirea la realitate.

Totuşi, deşi băut, îşi dădea seama că ţine la Vera şi nu dorea să-i facă rău. În mintea lui se luptau imagini neclare în care chipul Verei se transforma când în animal de pradă, când într-o

angelică biată căprioară, pradă a lui, care luase înfăţişarea unui lup imens, negru şi cu ochii sălbatici aruncând flăcări de ură şi poftă de a sfâşia.

Lui Remus îi era teamă şi nu ştia ce să facă. Îi era teamă de situaţia în care el ar fi fost prada Verei, dar şi de aceea în care fata, neajutorată, ar fi căzut victima urii lui necontrolate.

Vera îi putea vedea tulburarea din priviri şi neliniştea sufletească, dar nici măcar nu bănuia ce se întâmplă cu adevărat în sufletul lui. Dacă ar fi ştiut, poate că ar fi fugit, dar pentru că îl iubea rămase.

Îi părea rău acum că îi dăduse acel plic. Poate că în altă situaţie nu ar fi fost aşa nepotrivit, dar acum, cu toată disperarea pe care o trăia Remus, era convinsă că greşise şi, poate că din această cauză, a rămas, cu gândul că ar putea să ia plicul înapoi.

Chiar se ivise şi momentul. Remus, răpus de alcool şi de lupta interioară, aţipise pe scaun cu capul căzut într-o parte. Mâna în care ţinea plicul îi atârna pe lângă corp, dreptunghiul de hârtie atingând podeaua.

Vera s-a apropiat încet, inima bătându-i în piept ca o locomotivă cu abur încărcată la capacitate maximă, făcând-o abia să mai respire, s-a aplecat să apuce scrisoarea, dar, în momentul acela poşeta de pe umăr a lovit sticla de vodcă, goală, şi a dat-o jos de pe măsuţă, moment în care Remus a deschis ochii, la timp pentru a-i observa căderea dintre masă şi podea şi a sărit speriat din fotoliu,

trezit de-a binelea de zgomotul făcut de sticla spartă pe parchet.

A rămas în picioare nedumerit, neştiind ce este cu Vera acolo. Acum părea să o recunoască şi, după câteva clipe, văzând şi scrisoarea ce-o ţinea în mână, şi-a amintit tot ce se întâmplase înainte de a aţipi.

Cu mişcări lente, de om bătrân parcă, a desfăcut plicul scoţând felicitarea pe care era reprezentată o pereche de tineri ciocnind două cupe de şampanie şi urându-şi reciproc fericire.

Poate era încă ameţit, fiindcă în personajul feminin i se părea că recunoaşte pe Elena, fosta lui soţie şi o nostalgie bolnavă părea că îl cuprinde din nou, dar se hotărî să deschidă felicitarea şi începu să citească:

„Este o zi minunată ziua în care v-aţi născut şi pe care cu plăcere o sărbătoriţi în fiecare an, zi în care şi eu sunt fericită, dorind să vă împărtăşesc şi dumneavoastră din fericirea mea. Vă doresc o viaţă lungă şi minunată, iar eu, oricând, la bine şi la greu, să vă fiu aproape. Să fiu o picătură de ploaie care îmbogăţeşte oceanul fericirii dumneavoastră. Cu aceeaşi afecţiune, a dumneavoastră devotată, Vera.

25 martie 2000”

Fusese puţin cam îndrăzneaţă domnişoara secretară, îşi dăduse seama de acest lucru şi de aceea voise să recupereze felicitarea, dar nu mai reuşise acest lucru. Poate însă, chiar voise în subconştient să fie atât de îndrăzneaţă, mai ales că

Remus redevenise liber şi părea să fie momentul cel mai potrivit.

Dar, pe de altă parte, ştia că şeful ei se purtase cu ea întotdeauna foarte corect şi niciodată nu-i dăduse de înţeles că ar vedea-o nu numai ca pe o angajată, ci şi ca pe o femeie. Şi totuşi îi scrisese toate lucrurile acestea.

I se părea acum că fusese mult prea sugestivă. Obraznic de sugestivă, dar era prea târziu pentru regrete. Sau poate că el, aşa serios cum îl ştia, nici măcar nu se va gândi să înţeleagă altceva din acele rânduri decât urările sincere ale unei persoane pe care o ajutase mult în viaţă.

Poate că aşa se va fi şi întâmplat dacă Remus ar fi avut mintea limpede, acum însă, imaginaţia lui avea tot dreptul s-o ia razna şi chiar asta a şi făcut.

8. Sclavul fantasmelor

Dezmeticit oarecum de semnătura din josul scrisorii şi înţelegând că nu este vorba nicidecum de fosta lui soţie, Remus şi-a privit lung şi cu ochi de bărbat, de astă dată, secretara.

A fost surprins să observe cât de feminină şi delicată era Vera. Cât de obsedat trebuie să fi fost de munca lui să nu observe perfecta armonie care deborda din întreaga fiinţă a acestei minunate făpturi, iar tremurul necontenit al trupului ei, pe care el îl punea pe seama emoţiilor datorate cuvintelor pe care i le scrisese, o făcea irezistibilă simţurilor, acum mult prea trezite la viaţă, ale lui Remus.

Lui îi treceau fulgerător prin minte milioane de clipe în care o avusese aproape de el, clipe în care deseori îşi respirau poate reciproc aerul, dar cărora el nu le dăduse nicio secundă însemnătate erotică, iar acum când şi le amintea îi deschideau parcă toţi porii memoriei, parcă pentru a resimţi mai mult trecuta existenţă.

Obişnuia să-i facă mici cadouri, însoţite de prime substanţiale în bani, cu prilejul diferitelor sărbători, gest căruia i se răspundea de fiecare dată cu aceleaşi două sărutări pe obraji, gest pe care-l considera ca pe un simplu “merci!” despărţit în silabe.

Niciodată nu băgase de seamă că Vera era tot restul zilei îmbujorată, şi asta nu din cauza cadourilor, cu atât mai puţin să facă legătura cu cele două silabe.

Cât ar fi vrut acum să mai simtă cele două sărutări, dar Vera de ce continua să tremure şi să rămână aşa retrasă?

Ah, desigur, nu ştia ce să înţeleagă din reacţia lui. Dacă atâţia ani îşi reprimase sentimentele, de ce şi-ar fi deschis acum inima în faţa tăcerii lui de neînţeles?

Da, era un tâmpit care nu ştia să se exteriorizeze. Este adevărat că şi pe el îl luaseră prin surprindere propriile sentimente, deşteptate de frumuseţea Verei, cea dintr-odată descoperită şi această stare îl blocase, dar nu va mai continua aşa, îi va arăta fetei că ştie să şi iubească, vrea şi poate să-i arate acest lucru.

Atunci Remus şi-a limpezit gândurile şi privirea, s-a repezit la Vera, a îngenuncheat în faţa ei înlănţuindu-i trupul cu braţele, a început să strige ca un nebun că o iubeşte, că e minunată, iar el, ca un nebun, fusese orb la toate minunăţiile care zilnic i se arătau.

Plângea şi îi săruta mâinile, apoi râdea şi, printre zâmbete şi lacrimi, îi şoptea într-una că o iubeşte şi că o vrea să fie a lui şi chiar în clipa asta.

Vera la început fusese bucuroasă de entuziasmul lui şi credea că, în sfârşit, venise clipa minunată a împlinirii iubirii, însă o speriase în cele din urmă patima şi dorinţa nebună a bărbatului, poate şi din cauză că nu mai cunoscuse niciodată un alt bărbat, lucru care-o făcuse în cele din urmă să se interiorizeze şi să se ascundă înapoia unei platoşe atunci când era vorba prea direct de iubirea fizică.

Aşa se întâmplă şi acum, deşi visase nopţi întregi la o astfel de clipă.

Ca o reacţie la multitudinea de sărutări şi de dorinţe atât de explicit pronunţate, Vera s-a retras şi mai mult în ea şi a început să-i respingă îmbrăţişările lui Remus. La început acesta a crezut că e numai o joacă şi că fata nu vrea să-i cedeze aşa uşor, dar în cele din urmă a început să devină nerăbdător şi să se trezească la viaţă animalul din el.

Vera era din ce în ce mai speriată şi, de unde la început îl ruga să o lase în pace, acum deja ţipa şi îl lovea cu pumnii ei mici şi strânşi cu disperare şi îl zgâria pe mâini şi pe faţă cu unghiile, numai să scape de el.

Pe nesimţite, ceea ce ar fi trebuit să fie o seară minunată, pe care fiecare dintre ei şi-o dorea, s-a transformat într-un calvar şi avea să sfârşească într-o nenorocire.

După cum evoluase situaţia, ceea ce începuse cu câteva minunate cuvinte aşternute pe o felicitare, se terminase într-un mod aproape firesc cu un viol ticălos, pe care nu-l dorise nimeni, poate numai destinul.

Actul fiind împlinit, Remus îi şopti Verei lângă ureche:

„Iartă-mă, iubito, iartă-mă! Te voi face fericită. Îţi promit! Fericită...”

După aceea se duse în baia de serviciu, în care se intra din biroul lui şi în scurt timp se auzi apa de la duş curgând.

Acolo, sub picăturile de apă fierbinte, bărbatul începea să-şi revină din nebunia indusă de aburii alcoolului. Începea să i se limpezească gândurile şi să-şi analizeze, nu faptele recente, ci întreaga-i viaţă de până atunci.

Totdeauna avusese impresia că viaţa lui este foarte bine organizată, că ştie exact ce vrea de la ea şi unde vrea să ajungă, dar acum toate aceste principii îi fuseseră răsturnate de o fiinţă plăpândă, care fusese cu ticăloşie siluită de un animal, îndelung timp încorsetat între nişte ziduri solide, clădite pe baza unor principii idioate care, iată, se dovediseră fatalmente distrugătoare, atât pentru cel care le dezvoltase, cât şi pentru o biată fiinţă care avusese încredere şi admirase pe creatorul acestor principii.

Viaţa lui de până acum, viaţa care-i păruse întotdeauna un sistem atât de bine pus la punct, se dovedise a nu fi altceva decât o continuă incertitudine, cu perpetue fantasme. Fantasme pe care el le interpretase în felul lui, le dăduse formă şi fond, le asimilase făpturii sale şi crezuse că le domină, însă fusese sclavul lor inconştient, unealta destinului atotputernic, care nu întreabă şi nu alege pentru a se putea înfăptui însuşi.

Acum nu-l mai mulţumeau realizările profesionale şi-i părea chiar făţărnicie dorinţa lui perpetuă, din tinereţe şi până acum, de a fi cel mai bun, cel mai mare şi cel mai faimos în rândul arhitecţilor.

Nu ajunsese chiar atât de faimos pe cât îşi dorise, însă, oricum, devenise un nume în domeniul lui, dar acest lucru îi devenise insuficient, poate şi de aici îi venise dorinţa de a se întoarce în România, unde spera să se bucure de recunoaşterea ţării care-l refuzase cu ani în urmă, ţară care, sperase el, îi va cădea acum la picioare şi îi va ridica statui.

Nu ştia, bietul de el, că mai veniseră şi alţii care făcuseră chiar istorie în ţară şi în străinătate şi care acum vruseseră să conducă destinele acestei debusolate ţări, iar în acest scop îşi făuriseră partide politice, numai că, poporul român este suficient de fudul pentru a ridica şi coada, aşa că s-a plictisit repede de aceşti lideri şi de sfaturile şi observaţiile lor, care, ca să fim sinceri, nu se potriveau deloc cu concepţia despre viaţă a omului simplu şi nici cu ideile lui despre democraţie şi libertate.

Este la fel de adevărat că şi aceşti fii rătăcitori, întorşi la sânul patriei mame, voiau, ca şi Remus, să fie adulaţi şi ridicaţi pe socluri de marmură albă de către prostul de popor, pe care veniseră ei să-l salveze.

Numai că, poporul era sătul până-n gât de astfel de idoli autoimpuşi, aşa că i-a marginalizat până la excludere din viaţa politică.

Remus Vodeanu fusese mai reţinut, dar cam tot astfel de iluzii avea în cap.

Au rămas, desigur, iluzii.

Probabil că tot din aceleaşi motive se însurase, cu atât mai mult cu cât victima, aşa cum o

considera el, îl jignise profund în tinereţe prin lipsa de interes faţă de el.

Acum, deşi era convins de faptul că banii lui erau un argument solid în concretizarea căsătoriei, luase acest fapt ca pe o răzbunare şi o victorie personală.

În cele din urmă, după cum s-a văzut, victima, încă o dată, fusese chiar el, numai că prea târziu se hotărâse să-şi pună în valoare latura umană şi, atunci când i se oferise ocazia, nu ştiuse cum să procedeze, ba mai mult, făcuse chiar o nenorocire.

9. Capăt de drum

Vera se dezmeticise la câteva minute după ce Remus intrase în baie. În tot acest timp rămăsese inertă pe podea şi ar fi vrut să nu se mai scoale niciodată, să moară şi să nu mai ştie nimic din tot ce i se întâmplase.

Îl ura din tot sufletul acum pe Remus şi ar fi vrut să-şi sară în propriul suflet şi cu pumnii să spargă icoana ce cu migală i-o crease acolo nemernicului care nu se-nvrednicise de ea.

Şi-a aranjat hainele în grabă şi a părăsit definitiv clădirea firmei, uitându-şi poşeta şi nefericita felicitare, care se dorise o portiţă deschisă spre fericire, dar, din păcate, deschisese drumul spre infern.

Rătăcise pe străzi ore întregi, lucru care o speriase groaznic pe bunica ei, cu care locuia împreună.

Remus sunase de zeci de ori acasă la ea şi asta o înspăimântase şi mai tare pe biata bătrână, care nu mai închisese ochii toată noaptea. Abia spre dimineaţă, când Buna, aşa cum îi spunea Vera, începuse să picotească, venise şi fata acasă.

În ciuda faptului că nepoata ei arăta groaznic de obosită şi era vânătă de atâta plâns, bătrâna nu mai putea de bucurie şi o săruta printre lacrimi, fericită că fata este totuşi întreagă.

Văzându-i bucuria amestecată cu suferinţă, Vera nu i-a spus ce i se întâmplase, i-a spus numai că va trebui să plece de acasă, nu ştie pentru cât timp şi, deocamdată, nici nu-i putea spune unde pleacă, rugând-o numai să nu spună la nimeni, mai ales patronului său, că a trecut pe acasă sau unde se află.

Bunica a înţeles că s-a întâmplat ceva rău, însă nu a putut afla mai mult de la nepoată.

După o oră Vera era pregătită de plecare, îşi luase o parte din economiile pe care le făcuse în cei trei ani de când lucra, cealaltă parte lăsându-i-o bunicii, şi, cu sufletul răvăşit a părăsit locuinţa, nici ea neştiind pentru cât timp.

Remus nu dormise nici el toată noaptea, aşteptând cu înfrigurare ora 9 dimineaţa, în speranţa că Vera va veni la serviciu, aşa cum o făcuse întotdeauna în cei trei ani de când lucra la firma lui.

Simţea că nu i se întâmplase nimic şi numai supărarea o făcuse să nu se ducă acasă şi să rămână, probabil, la vreo prietenă.

Ştia că a rănit-o, dar la fel de bine ştia că o va iubi ca un nebun şi-i va aşterne lumea întreagă la picioare, numai ca Vera să îl ierte.

Va trebui să îl ierte pentru că o va iubi cu toată fiinţa lui şi-i va dedica întreaga existenţă.

Pentru început îi cumpărase toate florile pe care le găsise la florăreasa din colţ şi i le pusese în camera în care ea avea biroul.

I-ar fi cumpărat şi toate bijuteriile pe care le-ar fi găsit, dar încă nu deschisese nici un magazin de

acest fel în zonă şi nici nu ar fi vrut să se îndepărteze prea mult de firmă.

Dar, lucru ciudat, se făcuse 9 fix şi Vera încă nu venise, lucru care nu se mai întâmplase.

Poate că este supărată şi întârzie, să-i dea o lecţie. Foarte bine, o merită, aşa că-i va îngădui acest mic moft. Totuşi, când s-a făcut ora 12 a început să se îngrijoreze şi s-a dus acasă la Vera.

Acasă i-a răspuns bunica fetei, care, ascultându-şi nepoata şi înţelegând că supărarea ei venea de la acest bărbat, încerca să facă pe supărata, lucru care îi reuşea de minune şi l-a expediat rapid, spunându-i că fata nu a ajuns acasă.

10. Hoinari

Pe copil îl trezise sforăitul lui Șchiortu. A dat ușor la o parte ramurile boschetului, care închipuiau ușa dormitorului de vară și s-a dus la izvorul lui Eminescu să se spele pe față. Înviorat,

ochii îi căzură pe un pahar de înghețată din plastic. Îl umplu cu apă și se întoarse la adăpostul improvizat. Câinele încă dormea sforăind, cu limba atârnându-i din gura întredeschisă. Uscatu aruncă toată apa în capul lui Șchiortu și animalul sări urlând îngrozit de sperietură, dar și de durere. Își mușcase limba. O luase la fugă pe aleile parcului în timp ce copilul se tăvălea de râs. În cele din urmă s-au liniștit amândoi, iar copilul i-a prezentat câinelui programul pentru acea zi. Șchiortu se uita la el atent, însă cu o urmă de sperietură în ochiul teafăr.

- Șchiortule, uite cum stă treaba. În echipa mea nu se doarme peste program. Dacă dormi prea mult te îngrași, iar grăsimea nu-i bună. Te îndeamnă la lene. Dacă ești leneș, mori de foame. Vrem noi să murim de foame? Nu vrem. Apoi, să știi de la mine, care mă pricep la natură, cea mai frumoasă parte a zilei e dimineața. Adică ivirea zorilor. Dacă ai pierdut răsăritul soarelui, ai ratat ziua.

Copilul stătea pe o bancă în timp ce-i vorbea câinelui, iar acesta stătea cu botul pe labe în fața lui, ascultându-l, aprobându-l uneori cu câte un lătrat.

- În mod normal, aș mai fi rămas vreun sfert de ceas în așternutul de Frunze, recitind unul din cele două romane pe care le mai am sau răsfoind revistele, însă acum, pentru că timpul meu nu îmi mai aparține numai mie, trebuie să țin cont și de partenerul meu. Ia spune, ești tu partenerul meu?

Câinele, văzându-l că s-a oprit din vorbă, scoase două lătrături vesele, pe care copilul le luă degrabă drept confirmare. Astfel parafară o dezinteresată prietenie.

- Sunt două motive pentru care vom sări peste micul dejun. Primul: eu nu pot lucra cu burta plină, iar noi acum trebuie să mergem la serviciu. Al doilea și cel mai important: nu avem nimic de mâncare și nici bani să cumpărăm nu avem. Concluzia? La muncă, puturosule, să ne câștigăm existența!

Câinele nu a înțeles mare lucru din discursul copilului, dar s-a arătat bucuros când au pornit pe aleile parcului, alergând prin iarbă și lătrând întruna, speriind păsăretul de prin boscheți. Traversară parcul și o luară spre Podul Izvor. Trecând pe lângă o covrigărie mirosul îi leșină la stomac. Șchiortu se opri schelălăind, dar copilul își învinse slăbiciunea de o clipă și porni mai departe.

- Hai, prietene, că încă nu-s copți covrigii! Muncim o oră și ne întoarcem când or fi gata.

Câinele se desprinse cu părere de rău de ușa covrigăriei și-l urmă pe băiat. Ajunși pe malul Dâmboviței, băiatul îi prezentă situația.

- Aici lucrăm noi. Pentru că e prima ta zi, stai pe trotuar și te uiți cu atenție la ce fac eu. Ochii cât cepele pe mine.

Câinele scoase un lătrat.

- Ai dreptate. Ochiul cât ceapa.

Scoase o cârpă din buzunar și, când mașinile se opreau la semafor, mergea printre ele și le ștergea farurile. Dacă șoferul îl claxona, nu mai pierdea timpul și se muta la altă mașină. Mulți îl goneau, înjurându-l, însă la trei-patru semafoare tot căpăta ceva mărunțiș.

Șchiortu îl urmărise atent un timp și dintr-o dată se duse și el, apucându-se să lingă farurile.

- Hei, bătrâne, îi strigă Uscatu bucuros, prinzi repede! Ai intrat în afacere.

Șoferii erau încântați de spectacol și nu trecea semafor să nu capete un bănuț.

După două ore a hotărât să ia pauza de masă. Parcă înțelegându-l, Șchiortu s-a dus glonț la ușa covrigăriei.

- Știi ceva, e prima ta zi de muncă și merită sărbătorită. Te duc la patiserie.

După ce au mâncat câte o merdenea și o plăcintă cu mere, Uscatu s-a gândit că munciseră destul pentru acea zi și n-ar strica să-i prezinte noului prieten proprietățile pe care își închipuia că le deține în centrul bătrânilor București.

O luară în sus pe bulevard. Se oprea în fața câte unui magazin sau restaurant mai arătos și îi prezenta lui Șchiortu povestea acelei proprietăți.

- Uite, bunul meu prieten, magazinul acesta de bijuterii l-am câștigat într-o noapte la poker de la

un bătrân evreu. La răsăritul soarelui s-a împușcat. Nu a suportat pierderea. Restaurantul de peste drum l-a construit străbunicul meu în secolul trecut cu banii obținuți pe o moșie din Teleorman, vândută cu o săptămână înainte de marea răscoală de la 1907. Într-un timp a fost cel mai pretențios restaurant din București, dar eu prefer să nu iau masa aici. Portarul îmi este antipatic.

Șchiortu nu-l contrazicea cu nimic, atât de firești îi păreau toate. Ajunși în față la Hotel Grand Boulevard, băiatul grăbi pasul.

- Pe ăsta i l-am dăruit unei dansatoare de cabaret pe care am iubit-o la Paris. Am cunoscut-o la Moulin Rouge. A fost o dragoste pasională, dar care a ars prea intens. Mi-a pârjolit jumătate de inimă. Am fost bucuros să scap de ea cu acest cadou, înainte să mi-o pârjolească și pe cealaltă. Hai mai repede! N-aș suporta s-o reîntâlnesc.

Au luat-o pe Calea Victoriei în sus, spre Șosea. Copilul i-a mai prezentat câteva proprietăți, apoi s-a oprit în Piața Revoluției.

- Știi, Șchiortule, io nu înțeleg de ce râd oamenii de monumentul ăsta. Zic că seamănă cu un cartof înfipt într-o țeapă sau cu o măslină într-o scobitoare. Mie îmi place. Parcă ar fi o cometă străpungând universul. Chestie de gusturi. Uite și Palatul Regal. Mi l-au luat când au venit comuniștii, iar după revoluție au uitat să mi-l dea înapoi. Nici nu-l mai vreau acum. Avem palatul

nostru în Cişmigiu. Hai, mai bine, să luăm o gustare la Hilton!

Trecură prin fața luxosului hotel, iar portarul, un negru imens, numai zâmbet, își scoase pălăria în fața lor, măturând cu ea covorul roșu de la intrare.

- Monsieur Ouscatu ne face onoarea să ne viziteze?

- Nu, Jean. Sunt numai în trecere. Ți-l prezint pe prietenul meu, Șchiortu.

- Oh, enchante! își arătă negrul dantura impecabilă.

Câinele se dădu înapoi speriat, dar parcă mai mult mirat de ciudatul portar.

- E puțin timid. Marele șef este?

- Desigur. Îl găsești la el în birou.

Intră pe o poartă mică în curtea din spate a marelui hotel și acolo bucătarul șef, care avea o slăbiciune pentru căciula lui de blană, îi oferi un sandwich cu piept de pui, după care au stat puțin de vorbă despre lumea mondenă a Bucureştilor. Așa afla copilul lucruri altminteri inaccesibile lumii în care trăia el. Pe lângă asta, își făcuse un obicei de a citi ziarele pe care oamenii le aruncau la coșul de gunoi, după ce le răsfoiau la repezeală. Găsea uneori și reviste din diferite domenii și foarte rar cărți. Pe acestea din urmă le păstra și le citea de câteva ori, până când îi erau furate.

Ieșind afară, a împărțit bucuros sandwichul cu noul lui partener, câinele. Ajunși pe Bulevardul Magheru, băiatul s-a gândit că n-ar strica să mai muncească o oră-două. De obicei lucra numai la podul Izvor, dar dacă tot ajunsese prin centru, de ce să nu câștige și aici niște bani. Văzând că are succes cu Șchiortu, i-a venit ideea să-l bage serios în afacere. A rupt cârpa lui în două, i-a legat câinelui o bucată pe laba beteagă și l-a învățat, în parcarea de la magazinul Eva, să șteargă farurile mașinilor, așa cum făcea el. Animalul a prins repede mișcarea, părându-i-se o joacă. Într-o oră au câștigat atâția bani cât să le ajungă o săptămână, dar n-au avut parte de ei.

Uscatu s-a trezit înșfăcat de trei țigani și dus între mașinile din parcare. Aici l-au bătut de l-au lăsat lat și i-au luat banii. Nimeni nu a intervenit, zicând că se bat aurolacii între ei. Șchiortu mușcase și el câteva picioare, însă îl loviseră cu o bâtă în cap de îl leșinaseră.

În cele din urmă, băiatul fusese văzut de un polițist, care chemase salvarea și a ajuns la spital.

Câinele a rămas lângă un gard, unde căzuse cu sângele șiroindu-i din cap și din gură.

11. Chemarea sângelui

În acest timp, pe strada Știrbey Vodă, un om al străzii era lovit de o mașină în care erau mai mulți tineri. Văzând că e un simplu vagabond, aceștia fugiseră de la locul accidentului. Un echipaj al salvării constatase că are numai câteva contuzii, totuși, pentru că se izbise cu capul de asfalt și își pierduse cunoștința pentru câteva clipe, omul a fost dus la spital pentru investigații.

La terapie intensivă în Spitalul de Urgență Floreasca era agitație mare. Fusese adus un aurolac bătut rău de alți vagabonzi de teapa lui. Avea picioarele rupte, lovituri la cap și, cel mai grav, câteva coaste fracturate și hemoragie internă. Acesta era raportul echipajului de pe salvare. Trebuia operat de urgență.

În urma analizelor s-a constatat că nu inhala aurolac, ba mai mult, nici măcar nu fuma. Astea erau veștile îmbucurătoare. Vestea rea era că avea grupa sanguină AB negativ, o grupă rară, iar spitalul nu mai avea rezerve din acest sânge. Au început să caute la alte spitale, însă timpul nu mai avea răbdare cu sărmanul copil. Fără transfuzie de sânge nu putea fi operat.

În sala de primire a spitalului a fost adus un alt vagabond.

- Ce are? a întrebat grăbit doctorul de gardă.

- Accident de mașină. Câteva contuzii și lovitură la cap cu pierderea cunoștinței.

- Văd că e conștient.

- Acum da. L-am adus pentru investigații. Șoferul a părăsit locul accidentului.

- Doamne, e ziua vagabonzilor, sau ce? Poliția ați anunțat-o?

- Da. Trebuie să ajungă și ei.

- Bine. Să aștepte. Avem o urgență cu puștiul ăsta. Are o grupă rară, iar noi, nimic nou, nu avem rezerve din sângele ăla.

Bătrânul lovit de mașină deveni atent. Și el avea o grupă de sânge rară. Poate se potrivea.

- Domn doctor, vă rog...

- Ce vrei, mă? Așteaptă. N-am timp de tine.

- Nu asta. Eu...

- Tu, tu. Tu ești un nimic care vrei să fii tratat pe gratis. Pun pariu că te-ai aruncat singur în fața mașinii, să vii să mănânci de pomană.

- Nu, domn doctor. Eu voiam numai...

- Tu să nu vrei nimic, vagabondule! Scoateți-l afară! Să aștepte acolo.

Doctorul era din cale-afară de nervos. Nu voia să asiste neputincios la moartea copilului, însă nu avea ce face. Găsiseră sânge din grupa respectivă

numai la un spital din Ploiești, la 60 Km. Mașina era pe drum, dar, mai mult ca sigur nu avea cum să ajungă la timp.

Deodată, în sala de urgențe dădu buzna bătrânul vagabond cu brancardierii după el.

- Domnule doctor! strigă bătrânul.

- Iar tu, mă? Dați-l afară! Afară din spital cu el. Fir-ați ai dracului de vagabonzi!

- Stați! strigă bătrânul la zdrahonii care îl și apucaseră de subțiori.

- Afară! urla doctorul.

- Nu! răcni bătrânul și în timp ce era scos pe ușă mai apucă să întrebe: ce grupă are copilul?

Ușa s-a închis în urma lor, dar doctorul auzise întrebarea. Fugi după brancardieri, care îi trăgeau șuturi vagabondului.

- Stați! Lăsați-l!

Se apropie de bătrân cu un licăr de speranță în privire.

- Ce grupă de sânge ai, moșule?

Bătrânul îl privea cu ură și întârzia să-i răspundă. Doctorul fierbea de mânie, dar trebuia să se abțină.

- Bine. Am greșit. Iartă-mă! Dacă e vreo șansă pentru salvarea copilului, spune acum, până nu e prea târziu.

- AB negativ, șopti bătrânul, parcă îndoindu-se și el acum că ar mai fi ceva de făcut.

- Luați-l! urlă doctorul la brancardieri, care se pregăteau să-l ia la pumni. Să-i ia sânge și să-i facă urgent analizele. Dumnezeu și-a întors fața spre vagabonzii ăștia.

Brancardierii, dezamăgiți, l-au dus pe bătrân în camera de urgențe. Pentru astfel de pacienți știau că lucrează pe gratis.

12. Viața, un joc la Bursă

Remus Vodeanu era în pragul nebuniei. După ce o căutase pe Vera în tot orașul, se închisese în birou. Nu mai voia să vadă pe nimeni. Se căina pentru că fusese un idiot și un orb ce nu văzuse fericirea de lângă el. O privea zi de zi, dar parcă nu cu ochii lui. Când i se limpezise privirea și sufletul, mintea lui era prizoniera unei boli de care crezuse că a scăpat. Fiara ce o crezuse îmblânzită nu așteptase decât un moment de slăbiciune pentru

a sfărâma în fălcile-i puternice vise și destine prea firav clădite.

Remus știa să proiecteze edificii colosale, aproape indestructibile, dar viața lui o lăsase la mâna destinului. Cel puțin nu o ancorase cu legături de siguranță. Lumea îl momise cu bani și faimă, îi scrisese numele cu litere mari între alte mărimi ale timpului, făcându-l să uite de omul din spatele acestui nume. Acest om se dovedise slab când se învăluise cu propria-i soartă. Nici măcar nu fusese o luptă. Se lăsase folosit ca un pui de animal ce încă nu-și dezvoltase instinctele. Își dădea seama de acest lucru și plângea ca un prost. Înțelegea că plânsul nu mai ajută la nimic și atunci urla ca un leu ce își descoperise prea târziu forța. Colții metalici ai capcanei îi zdrobiseră această forță.

Prăbușit în fotoliu recitea a suta oară felicitarea de la Vera. De fiecare dată când o făcea, simțea ca o lamă de cuțit ce-i pătrundea în creier prin ceafă. Vera îl iubise cu tot sufletul ei curat, înțelegea acest lucru și alesese o zi importantă să-i sugereze sentimentele ei. Era ziua lui de naștere, sărbătoarea Buneivestiri și asta se întâmpla nu la mult timp după ce el redevenise liber.

Își acceptase, în cele din urmă, soarta. Fusese un ticălos. Pângărise o iubire pe care nu o meritase. I se cuvenea orice pedeapsă și orice suferință. Măcar de n-ar fi prea târziu pentru Vera, să îndrepte lucrurile. Îi era teamă să nu se fi sinucis.

Cum stătea cu brațele moi de o parte și de alta a fotoliului, degetele lui au întâlnit un obiect din piele, moale şi rece. Mângâia acel obiect, absent, cu gândul la Vera. După un timp a devenit curios să vadă ce mângâie. Era poșeta fetei, uitată în graba plecării. O deschise, curios, cu speranța că va descoperi ceva care să-l ajute să o găsească. Nu erau prea multe lucruri. Actul de identitate, câțiva bani și multe farduri. Se uita pierdut la fotografia din buletin. Ochii aceia îl ardeau cu inocența lor. Îi sfredeleau sufletul, iar el știa că sufletul lui e pierdut. E nedemn de o privire atât de încrezătoare în viață. Ea nu știuse că viața o poate lovi din senin, fără premeditare și fără motiv. Vieții îi place să se joace cu oamenii, ființe prea încrezătoare în puterea și în destinul lor și îi lovea cu ajutorul altor oameni, scântei luate de vânt, create numai să aprindă focul mistuitor, focul care transformă fericirea în cenușă, pentru a fi împrăștiată de același vânt al rătăcirii, peste tot și nicăieri.

Telefonul zbârnâi strident. Lui Remus îi plăceau obiectele vechi, din epoca trecută. Se uita la telefonul din ebonită și își vedea în el sufletul făcut scrum. Nu avea niciun gând să răspundă. Cel care îl căuta era insistent. Suna de zece minute. Remus țâșni din fotoliu când îi trecu prin minte că ar putea fi Vera.

- Alo!

- Hei, bătrâne, dormi? La voi nu se muncește?

Era David. Agentul lui de bursă din State. Nu avea niciun chef de el.

- David, sunt ocupat acum. Putem vorbi altă dată?

- Ce spui tu acolo? După ce că abia dau de tine... Nici gând. Am un pont mare.

- Nu am timp, David. Te rog să mă înțelegi.

- Nu, nu și iar nu. Este o oportunitate unică. Eu am băgat deja mulți bani în acțiunile astea. Crede-mă, vom da lovitura. Nu imediat, dar în câțiva ani vom fi bogați.

- Mie nu-mi mai trebuie bogăție. Îți doresc succes!

- Remus, ești nebun! Ce-ai pățit? Ok, nu vrei să fii tu bogat, dar ai un copil. Fă-o pentru el!

Remus privea la fotografia Verei și atunci i-a trecut prin minte să cumpere acțiunile pe numele ei. I-a spus lui David acest lucru.

- Și Maria-Roberta? Fata ta? La ea nu te gândești?

Avea dreptate. David nu era numai agent de bursă, îi era și cel mai bun prieten. Fusese chiar și la nunta lui cu Elena, în România.

- Ok, David. Uite, ăsta e contul meu și parola de acces. Cumpără de toți banii acțiunile de care vorbești. Jumătate pe numele meu și jumătate pe numele Vera Deleanu.

Îi dădu datele fetei din buletin și închise, lăsându-l pe David perplex. Agentul și-a imaginat că prietenul său e foarte ocupat. Îl va lămuri el mai târziu, după ce va face tranzacția.

Bursa din New York e cea mai veche companie de acest gen din lume. Funcționează încă de la sfârșitul secolului XVIII, mai exact din 1795, iar de câțiva ani tranzacțiile se efectuează electronic. David O'Neil era un agent apreciat la Bursă. Pe mulți dintre clienții săi îi îmbogățise. Chiar el fusese în câteva rânduri bogat, însă averea ușor câștigată, ușor o pierduse. Așa pățise și cu nevasta, care, exasperată de frecventele treceri de la bogăție la sărăcie, își jucase căsnicia la Bursă. L-a pus pe David să aleagă o companie listată. Dacă acțiunile acesteia creșteau a doua zi, rămâneau împreună. Dacă scădeau, se despărțeau. David căzuse în capcană. A intrat în joc, iar a doua zi asista mirat la plecarea soției din viața lui. Definitiv. Nu pricepuse jocul pe care-l făcuse femeia.

Bărbații au tendința să ia tot timpul viața în joacă, în timp ce femeile se iau prea în serios.

Remus era obișnuit să gândească logic. Cel puțin în afaceri. Evalua riscurile, calcula șansele de reușită și găsea soluția. Încerca să facă același lucru și cu viața lui de acum, numai că nu găsea nicio logică în ceea ce se întâmplase și nici soluții nu vedea. Nu atâta timp cât lipsea elementul de bază, Vera, iar fata nu era de găsit. Apelase la prieteni și la poliție fără niciun rezultat. Parcă

intrase în pământ. De fapt, de asta se temea cel mai mult.

Nebunia nu lovește mințile plate și liniștite. Nebunia nu vine așa, din senin, ca o pedeapsă. Este mai degrabă o binecuvântare, care scapă mințile agitate de pedeapsă. Le liniștește.

Pentru Remus, după săptămâni chinuite de remușcări și gânduri negre, nebunia venise ca o izbăvire. Simțise nevoia să iasă din birou, să se plimbe. Această plimbare se transformase într-o rătăcire continuă. O rătăcire care îl depărta tot mai mult de omul care fusese, de viața pe care o trăise, ducându-l pe căi neumblate, care nu-i aparțineau. Scopul acestei rătăciri era însăși rătăcirea fără niciun scop.

13. Lumea lui Bojdeucă

Uscatu, după ce s-a făcut bine, a ajuns la un orfelinat în afara Bucureștilor. Doctorul Streașină, cel care îl operase, era prieten cu directorul acestui așezământ pentru copii abandonați și îl trimisese pe băiat aici, unde știa că va fi în siguranță.

Directorul Bojdeucă se implica total în acest proiect. De altfel, fiind neînsurat, locuia în incinta orfelinatului și supraveghea orice activitate. Deși era o instituție a statului, obținuse foarte multe fonduri din sponsorizări și creasе condiții pe care nu le aveau mulți copii cu familie. Nu avea cum să suplinească lipsa părinților naturali, însă mulți dintre copii îl considerau tatăl lor, în ciuda faptului că nu ezita să-i pedepsească atunci când situația o impunea. Aici nu era tolerată bătaia, nici din partea institutorilor, dar nici între oaspeții centrului. Așa erau numiți acești copii, oaspeți, deși, după împlinirea vârstei de 18 ani, aveau posibilitatea de a rămâne aici.

Directorul Bojdeucă obținuse câteva hectare de teren în apropiere și amenajase o fermă de animale, o livadă și o grădină de legume. Pentru întreținerea și exploatarea fermei nu folosea copiii din centru, avea oameni angajați, pe care îi plătea din vânzarea produselor. Majoritatea alimentelor

folosite în bucătăria centrului proveneau din această fermă. Nu făcuse afaceri în viața lui, însă dragostea pentru acești copii și dorința de a le oferi o viață cât mai bună îl ajutaseră să dezvolte extrem de profitabil mica lui întreprindere.

Înființase și un atelier de artă meșteșugărească, beneficiind de sprijinul unui bun prieten, profesor de etnografie și folclor, sculptor pasionat, unde îndrumase mulți dintre copiii centrului.

Aceste ființe ale nimănui, exceptându-l pe Dumnezeu, erau înzestrate cu mari abilități artistice. Numai unele aveau șansa de a fi salvate și îndrumate de oameni ca directorul Bojdeucă. Produsele ieșite din atelierul de creație și artă populară participau la expoziții internaționale, unde, nu de puține ori, obțineau și premii, apoi erau vândute sau schimbate pe aparatură electronică, sporind astfel dotările centrului. Prin rotație, la aceste expoziții, participau micii artiști care le realizaseră.

Oaspeții trebuia să fi împlinit vârsta de 6 ani pentru a putea merge la școala amenajată aici, unde aveau asigurați cei 12 ani de învățământ. Examenul de bacalaureat trebuia să îl susțină la un liceu de stat, dar nu se întâmplase până acum să nu obțină cineva diploma.

Erau 80 de locuri, jumătate fete, jumătate băieți, însă directorul spera să mai construiască un dormitor pentru a spori numărul oaspeților. Acum aveau o clădire cu două etaje, pe fiecare etaj

existând zece dormitoare în care locuiau câte paru copii. La parter erau bucătăria și sala de mese. Școala funcționa într-o clădire aparte, unde erau și atelierele de creație. Din lâna celor 50 de oi, prelucrată în propriul atelier, fetele învățaseră să croșeteze șosete, mănuși, fulare și pulovăre, obiecte de vestimentație ecologice și foarte călduroase pe timp de iarnă. Încă de mici, acești copii se pregăteau pentru diferite meserii. Cei mai înzestrați își dezvoltau aptitudinile pentru muzică, pictură, sculptură sau literatură. Alții confecționau obiecte de artizanat. Unele fete învățau croitorie. Câtorva copii le plăceau animalele și învățau zootehnie.

Aceste activități nu le erau impuse copiilor. Singuri și le alegeau, iar dacă se-ntâmpla să se plictisească, puteau alege alt domeniu.

Dacă un institutor observa că un copil nu avea deloc aptitudini pentru domeniul ales, încerca să-l îndrume spre altceva, fără să-i interzică îndeletnicirea la care nu se pricepea.

Cei care controlau răul mers al orfelinatelor din țară, văzând cât de bine dezvoltase directorul Bojdeucă această activitate, vruseseră să-l demită și să aducă un om de-al lor.

O făcuseră chiar, însă noul director constatase că, fără Bojdeucă Centrul nu însemna nimic. Directorul avusese inspirația să înființeze o societate comercială privată, pe numele căreia trecuse toate bunurile și activitățile ce nu erau

subvenționate de către stat. Așa că noul director nu putea beneficia de cele câteva hectare de teren din jurul centrului, de ferma de animale, livada și grădina de legume.

Toți angajații acestei ferme precum și institutorii sau personalul de la bucătărie erau plătiți de societatea lui Bojdeucă. Mai mult, toate dotările atelierelor de creație erau proprietatea societății, fiind numai împrumutate spre folosință Centrului.

Statul nu oferea acestor orfelinate mai mult decât era necesar pentru a supraviețui. Din acest puțin mai furau și angajații jumătate.

Noul director fusese nevoit să renunțe la funcția care nu-i aducea nimic din ceea ce sperase. Nici măcar nu era în București.

De atunci îl lăsaseră în pace pe Bojdeucă, însă îi tăiaseră și puținele fonduri care îi erau alocate de către stat. Se poate spune că acest orfelinat devenise totalmente independent.

Uscatu nici nu ajunsese bine în această nouă comunitate și deja se gândea cum să fugă. Se obișnuise să trăiască liber pe străzi și mai avea și grija lui Șchiortu. Printre loviturile încasate îl văzuse cu câtă ură și curaj mușca din picioarele celor care îl băteau, dar văzuse și cumplita lovitură care îi zdrobise capul.

Stătuse aproape o lună în spital, timp în care câinele putea să fi murit. Realiza că erau puține șanse să fi scăpat, însă nu-l putea abandona.

Trebuia să-l caute. Avea această datorie față de prietenul lui.

Directorul Bojdeucă l-a întâmpinat cu brațele larg deschise și cu o expresie de bucurie pe chip, de parcă-și revedea propriul fiu întors dintr-o lungă vacanță.

- Bine ai venit, dragul meu! Cum te simți după operație?

Copilul se uita năuc și neîncrezător la bărbatul nu pre înalt, cam rotofei și cu o mustață stufoasă sub nas, de parcă-ar fi picat de pe altă planetă. Nu mai fusese nimeni atât de atent cu persoana lui și asta îl făcea temător. Directorul a sesizat reținerea copilului și a adoptat o atitudine la fel de prietenoasă dar ceva mai reținută.

- Uite, eu am să-ți arăt micul nostru sat în care trăim și am să-ți povestesc despre viața pe care o ducem aici. Este bine să cunoști locurile și oamenii unde alegi să trăiești, pentru că tu ești singura persoană care hotărăște dacă vrei să trăiești aici sau nu.

Auzind aceasta, Uscatu s-a gândit că-i va fi simplu să plece, dar s-a abținut să-și exprime gândurile. Directorul îi văzuse, însă, luminițele din ochi.

- Ei, ce zici? Ești pregătit pentru o plimbare de două ceasuri? Cam atât le ia oaspeților noștri să viziteze mica insulă de fericire. Dar tu poți să umbli? Ești refăcut după operație?

Copilul dădu din cap că da și porniră.

14. Te vei numi Andrei!

Centrul era pustiu în această perioadă. Fiind vacanță, copiii erau în tabără la Năvodari, iar institutorii plecaseră în concediu de odihnă.

Uscatu era surprins de abundența verdelui din acest loc. În orfelinatele din București văzuse numai beton. Au vizitat dormitoarele băieților, care erau la etajul întâi. Iarăși surpriză. În loc de un mare dormitor comun, aici erau dormitoare cu câte patru paturi. Erau curate și vopsite în culori calde și, lucru curios, obiectele personale ale celor care le ocupau erau lăsate la vedere, fără teama că le-ar putea lua cineva.

După ce a văzut și sala de mese, la fel de îngrijită, unde fiecare cameră avea propria masă

de patru locuri, au vizitat clădirea școlii. Copilul privea totul cu ochi mari, neînțelegând la ce foloseau toate dotările laboratoarelor. Era atras și speriat în același timp de ceea ce descoperea aici. Toată școala era decorată cu picturi, obiecte de artizanat și sculpturi realizate de către elevii Centrului, așa cum îi spusese directorul. Când a mai aflat și că unii dintre ei studiau muzica sau literatura și-a promis că va fugi chiar în prima noapte. Nu avea ce să caute într-un asemenea loc. Probabil l-au adus aici din greșeală.

Au plecat să viziteze și ferma. Trecând prin livadă, directorul îl îmbia cu câte un fruct. Copilul și le culegea singur din pomi, surprins de parfumul atât de plăcut al caiselor, piersicilor, merelor sau perelor pe care le gusta. În grădina de legume a văzut aproape tot ce încărca tarabele în piețe și nu știa unde cresc și cum se prepară toate acestea.

Ajunși la ferma de animale a fost surprins de mirosul care l-a izbit cu putere și pe care nu-l mai întâlnise niciodată. Încântarea lui a depășit orice așteptare văzând atât de multe vaci, oi, porci, găini și chiar doi cai, folosiți la tracțiune și uneori, când îi permitea timpul, călăriți peste câmpuri de directorul Bojdeucă.

S-a întristat când a văzut cei doi câini ciobănești carpatini. Se gândea că Șchiortu, dacă scăpase cu viață, rătăcea singur pe străzi și poate că nu avea nici ce mânca.

Pentru că se înserase, cei doi s-au întors în incinta Centrului, unde era și locuința directorului. Au mâncat cu mare poftă după plimbarea în aer

liber și în timpul mesei au schimbat impresii despre prima zi a Uscatului în noua familie. În cele câteva ore Bojdeucă îi câștigase încrederea copilului. Nimeni până acum nu-i fusese atât de apropiat și nu-l tratase cu atâta atenție și prietenie.

Directorul nu se purtase cu Uscatu în felul acesta pentru că se întâmplase să fie vacanță și nu avea atât de multe treburi. Întotdeauna când îi venea un nou oaspete se rupea de orice altă obligație și petrecea câteva ore cu noul venit. Gândea că impactul cu noua casă, noul colectiv, este esențial pentru orice copil lipsit de căldura unei familii. Avea, probabil, dreptate. Poate și din această cauză nu avusese probleme majore cu niciunul dintre oaspeții Centrului. Reușise să-i responsabilizeze prin respectul și atenția arătate, astfel încât copiii învățaseră la rândul lor să respecte colectivul și locul în care trăiau.

- Auzi, Uscatule, dar tu nu ai și un nume, așa ca toată lumea?

- Păi, Uscatu nu e nume?

- Este și nu prea. Uite, pe mine, în afară de Bojdeucă, mă mai cheamă și Gheorghe. Prietenii îmi spun Gicu. Gicu Bojdeucă. Este numele pe care l-am primit la botez. Și tu trebuie să ai un astfel de nume.

- N-am.

Copilul avea unele amintiri de pe la patru-cinci ani, cu o doamnă în vârstă, poate chiar bunica lui, care îi dădea prăjituri când era cuminte. Uneori îl striga pe nume, dar în mai multe feluri. Probabil îl alinta. El nu rostise niciodată aceste nume. Le

păstra pentru clipele lui de liniște și nostalgie. Sau poate nu era sigur de aceste amintiri și le amesteca printre visele fantasmagorice pe care le avea deseori.

- Ar trebui să ai, reluă discuția directorul. Ce nume ți-ar plăcea să ai?

- Nu știu. Pot să mi-l aleg singur?

- Acum da. De obicei părinții sau nașii de botez dau numele copiilor și este adevărat că nu întotdeauna sunt pe placul celor ce le poartă, dar așa s-a împământenit. Și apoi, omul face numele mare, nu numele pe om. Tu ești un privilegiat, adică ai șansa de a-ți alege singur numele.

- Aș vrea un nume de om mare.

- Nu ai fost atent. Tocmai ți-am spus că degeaba porți un nume mare, dacă nu te poți ridica la nivelul lui.

- Am să încerc.

- Și cum ai vrea să te numești?

- Nu știu.

- Cel mai des întâlnite nume sunt numele de sfinți.

- Ce sunt sfinții? Sunt oameni mari?

- Oamenii mari sunt de mai multe feluri. Sfinții fac parte dintre aceștia. Ei s-au jertfit, adică și-au dat viața, în numele religiei creștine.

- Ce este religia creștină?

- Poporul nostru, ca multe altele, crede în religia întemeiată de Iisus Cristos, deci e un popor creștin, iar sfinții au murit în numele acestei religii.

- Dar de ce a trebuit să moară?

- Pentru că acum două mii de ani era o religie nouă și nu toată lumea o accepta, dar cei care au murit în numele lui Cristos au devenit sfinți.

- Și care sunt aceștia?

- Sunt foarte mulți, dar numele câtorva dintre ei le întâlnești la tot pasul.

- Mi le puteți spune?

- Desigur. Vasile, Ion, Gheorghe, Constantin, Elena, Petre, Pavel, Ilie, Maria, Mihai, Gabriel, Andrei, Nicolae, Ștefan și mulți alții. Aceștia sunt cei mai importanți sfinți și majoritatea oamenilor știu în ce zi a anului se serbează fiecare. Vrei să-ți alegi un nume dintre acestea?

- Îmi place Andrei.

- Bine. Până o să-ți aflăm adevăratul nume, te vei numi Andrei Uscatu.

- Îmi place.

- Hai, că s-a făcut târziu! Îți e teamă să dormi singur?

- Mie?! Deloc. Am dormit mai mereu singur prin parcuri.

- Atunci, hai să îți alegi o cameră!

În dormitoare erau paturi suprapuse și Andrei Uscatu și-a ales unul de sus. Prins de discuția pe care o avusese cu directorul încă se gândea la cele aflate când somnul l-a prins în binefăcătoarea-i liniște, făcându-l să uite cu totul planurile de fugă pe care le avea.

Visa o lume fericită, care se bucura de soare, de flori, iarbă și pomi, de fel și fel de animale și de viața însăși, iar el era parte din această lume.

15. Cioburi de viață

Bătrânul, al cărui sânge salvase viața copilului bătut cu bestialitate, părăsise spitalul, nu împins de la spate de brancardieri, ci condus până în stradă de către doctorul Streașină. Îi făcuseră investigații la cap și nu găsiseră nimic îngrijorător în urma impactului cu asfaltul. Ceva se întâmplase, totuși, însă aparatele nu aveau cum să descopere.

După ce-și revenise din șoc și se liniștiseră evenimentele de la spital, vagabondul se pomenise

invadat de amintiri. Erau imagini cu un bărbat ce-i părea foarte familiar, surprins în diferite locuri și situații. Un nume îi apărea tot timpul în minte, ca un liant între toate aceste imagini. Când s-a mai liniștit a înțeles că acesta trebuie să fie numele lui.

- Remus Vodeanu, murmura bătrânul, așezat pe un scaun în holul spitalului.

- Așa te cheamă? se auzi o voce lângă el.

Ridică o privire aproape limpede spre cel ce întrebase și îl recunoscu pe medicul de gardă, fără halat acum.

- Da, este numele meu.

- Eu sunt doctorul Streașină. Ai făcut treabă bună azi. Fără tine copilul ăla ar fi fost un înger acum. Am mai pierdut pacienți, că nu suntem Dumnezei. Nu-i putem salva pe toți, dar cel mai greu este când nu poți face nimic pentru viața unui copil, iar fără sângele tău eu aveam mâinile legate. Într-un fel copilul ăsta a devenit al nostru. Din nefericire, pare a fi un vagabond al străzii. O să vedem ce e cu el.

- Se va face bine?

- Da. În ciuda fragilității aparente, are un organism puternic. Acești oameni fără adăpost sunt mai sănătoși decât noi, care avem un trup prea cocoloșit. Haine călduroase, mașină, locuință încălzită și dacă, Doamne ferește, ne prinde o ușoară gripă, medicamente. Omul va fi învins de propria-i minte. Ai zice că inventăm totul împotriva noastră. Oamenii sărmani, fără locuință, cum e copilul ăsta, sunt cei mai fericiți, ascultă-mă

pe mine. Trăiesc în natură, învață să o cunoască, o iubesc și o urăsc în același timp, dar o respectă, altfel n-ar putea supraviețui. Dacă aș avea o putere aș face să dispară toate locuințele, toate mașinile și toată tehnologia. Să te vedem atunci, omule, dacă ești atât de puternic pe cât te crezi în lupta cu natura! Selecția naturală ar funcționa rapid. Jumătate din populația globului s-ar curăța, fără discuție.

Doctorul Streașină avea un debit verbal extraordinar. Așa era mereu când se elibera de o mare tensiune. De cele mai multe ori se liniștea cu câteva pahare de tărie.

Tot povestindu-i bătrânului, ajunseseră la Bucur Obor. De câțiva ani renunțase la mașina personală. Măcar atât să facă pentru trupul lui. Locuia la Foișorul de Foc și până la Spitalul de Urgență nu făcea mai mult de o oră mergând pe jos, la pas de plimbare.

Bătrânul îl asculta absent pe doctor. Revenirea memoriei îi alungase liniștea cu care era obișnuit. Acum trebuia să înțeleagă cine este. Nu avea dubii în privința numelui. Îi era prea familiar să nu fie al lui. Acum încerca să-și amintească cine era și ce făcuse înainte de a-și pierde memoria. Nu era tocmai simplu, pentru că amintirile îi reveneau fragmentat și i-ar fi trebuit liniște să le poată pune cap la cap.

Doctorul Streașină nu avea nici cea mai mică idee în legătură cu ceea ce se petrecea în mintea

interlocutorului său. Cotiseră la dreapta pe Calea Moșilor, când doctorul l-a invitat la o țuică.

- Hai să bem ceva, că plimbarea asta mi-a făcut sete. Acum câțiva ani încă mai mergeam la Casa Odobești, dar acum au făcut-o bancă. Auzi la ei, restaurant cu tradiție să-l desființezi ca și cum n-ar fi fost! E drept că nu mai era cel vechi, pe care-l demolaseră când au lărgit Calea Moșilor, dar măcar au păstrat numele și locul unde știa lumea că-l găsește. Ascultă-mă pe mine, aveau și comuniștii păcatele lor, deși atei, cel puțin în acte, dar ăștia de-acum parcă n-ar avea niciun Dumnezeu. Prea nu le pasă de nimic. Hai că știu eu o cârciumă pe Făinari, Casa Jienilor. E nouă, dar patronul e școlit la Odobești. Se mănâncă bine.

Când a auzit de mâncare, lui Remus i s-au redeschis simțurile. Uitase de când nu mai mâncase și acum avea alte griji. Propunerea doctorului i-a căzut cum nu se putea mai bine.

Cârciuma avea un salonaș la demisol și acolo îi plăcea să stea. De obicei venea aici cu alți doctori, amatori și ei de chef după atâtea operații care le măcinau nervii. Se oprea uneori și singur, în drum spre casă, dar nu rămânea prea mult, deși acasă nu avea niciun motiv să se grăbească. Însurat încă, era practic separat de nevastă. Locuiau în aceeași casă, el ocupând camerele de la demisol, iar Isadora parterul. Și ea tot medic era, la un alt spital, unde-și făcuse amant un coleg. Grigore nu o condamna. Relația lor se răcise în mod firesc și nu provocase răni adânci, nici certuri sau

resentimente. Deveniseră, fără să știe cum, doi vecini care se salutau respectuos atunci când se întâlneau. Erau atât de prinși de meseria lor încât nici nu avuseseră timp să divorțeze. Probabil nici nu-și puseseră problema.

Toate acestea i le povestise doctorul Grigore Streașină lui Remus cât timp așteptaseră să le pregătească mușchiul de vacă. Medicul ceruse porții duble, insistând că amândoi trebuie să-și refacă forțele după operație, mai ales bătrânul, care donase jumătate de litru de sânge. Remus abia acceptase să bea o halbă de bere, deși Grigore i-a spus că vaca mai degrabă s-ar sinucide decât să nu fie înecată în vin roșu. După ce își potoliseră foamea, își savuraseră în liniște cafelele. Doctorul devenise dintr-o dată serios.

- Ia spune-mi, care e povestea ta? Îmi dau seama că ești foarte tulburat și nu cred că numai accidentul e de vină.

- Ba, tocmai că de la accident îmi vine tulburarea. Aici e un paradox. Înainte aveam mintea oarecum rătăcită, dar îmi găsisem o liniște care mă mulțumea. Mă împăcasem cu viața și nu-i ceream nimic în plus față de cât îmi oferea. Fie vorba-ntre noi, nu-mi oferea mare lucru, pentru că sunt un om al străzii, dar puținul acesta îmi era suficient. Întâmplarea de azi, în ciuda faptului că mi-a redat memoria și conștiința de sine, m-a făcut să-mi pierd liniștea aceea simplă și nepretențioasă. Încă nu sunt foarte lămurit ce e cu mine, dar presimt că va începe un zbucium neîntrerupt

pentru a redeveni, probabil, ceea ce am fost. Îmi dau seama că nu merită să fac acest schimb, dar în același timp înțeleg că nu mă pot opune legii firii. Omul este construit să lupte continuu pentru idealuri pe care nu le pricepe în adâncul lor. Lupta însăși este un ideal. Nu știu dacă ăsta este un dar sau o pedeapsă.

Doctorul îl asculta atent, nelăsând să-i scape niciun cuvânt. Nu se înșelase asupra bătrânului. Nu era un simplu vagabond. Nimeni nu își alege o astfel de soartă. Toți sunt împinși pe acest drum de o forță căreia nu i se pot opune sau nu înțeleg ce li se întâmplă, iar când vor să o ia pe alt drum își dau seama că la fiecare răscruce stă câte o greșeală din trecut care-i împiedică să-și schimbe soarta.

Acest om pare să fi găsit o răscruce nepăzită și stă în cumpănă dacă să o apuce pe acolo, conștient că îl așteaptă un trai mai bun, cel puțin fizic, sau să rămână pe drumul pe care l-a împins soarta și care, în ciuda lipsurilor materiale, îi oferise o pace lăuntrică pe care știa să o aprecieze. Stătea la îndoială pentru că își dădea seama că limpezindu-i-se mintea nu mai era atât de sigur că va putea păstra acea liniște interioară.

- Și cum zici că ai ajuns pe stradă?
- Încă nu îmi este clar nici mie. Știu că aveam o afacere. Știu că aveam o casă, o nevastă și copil, dar nu știu cum le-am pierdut pe toate. Nu știu dacă mai aveam ceva din toate acestea când... m-am rătăcit.
- Dar de ce s-a întâmplat acest lucru?

- S-ar putea să fi fost din cauza unei probleme pe care o aveam încă din tinerețe. Când beam îmi pierdeam mințile.

- Toți pățim asta.

- Eu chiar mi le pierdeam. Deveneam un monstru incontrolabil. După ce mă trezeam conștientizam răul pe care îl făceam și am încercat să mă abțin de la băutură. Am reușit până la acel ultim eveniment.

Ospătărița venise să-i întrebe dacă mai vor ceva.

- Să ne mai aduci câte o cafea, Vera. Mulțumim!

Remus s-a făcut alb la față. Doctorul s-a speriat și s-a ridicat de pe scaun.

- Ce e cu tine? Ți-e rău?

Remus se uita cu priviri rătăcite în timp după fata care urca scările, părăsind parcă lumea lui, fără măcar să-i arunce o privire.

- Omule ești palid. Ce ai?

Doctorul îl zgâlțâia de umeri, temându-se mai mult să nu-i revină nebunia.

- Nu am nimic. Nu mai am nimic.

Remus își revenise și, din privirea acum limpezită, i s-au desprins două lacrimi, care cuprindeau conștientizarea întregului rău ce-l adusese în această situație.

Grigore Streașină s-a așezat tăcut pe scaun. Pricepuse că bătrânul găsise și ultimul ciob din oglinda spartă.

16. Învierea

Când coborau scara exterioară ce ducea la demisol, Isadora tocmai pleca la serviciu.

- Ce faci, dragă, ai început să aduni vagabonzii de pe stradă? Sper că nu ai să începi origiile pe aici!

Grigore a mormăit un ”bună seara!” și a intrat în casă fără alt comentariu. Nevastă-sa nu

contenea să se mire când s-a urcat în mașina ce-o aștepta în fața porții.

La demisol erau două camere, o baie și o bucătărie. Mai mult decât avea nevoie doctorul. De cele mai multe ori adormea pe canapeaua din camera de zi, așa că i s-a părut firesc să-i ofere dormitorul lui Remus. După ce a făcut o baie și s-a bărbierit, bătrânul nu mai părea chiar atât de bătrân. Se îmbrăcase într-un trening de-al doctorului, în care, deși îi era puțin cam mare, se simțea excelent. Nu părea deloc stânjenit în hainele curate și într-o locuință civilizată.

- De ce faci toate aceste lucruri pentru mine? Habar nu ai cine sunt.

Doctorul insistase să se tutuiască.

- Ba știu foarte bine. Ești omul Remus Vodeanu.

- Pentru că așa ți-am spus eu. Poate nici eu nu știu cine sunt. Poate e un simplu nume auzit pe stradă sau poate e numele celui care m-a lovit cu mașina. Poate că nici nu există acest nume.

- Așa? Ia să vedem!

Doctorul deschise computerul și tastă numele musafirului său. Pe ecran apărură câteva articole care conțineau acest nume. Într-unul se vorbea despre o licitație la care fuseseră scoase bunurile firmei lui Remus, iar celelalte erau articole din ziare care anunțau dispariția arhitectului și omului de afaceri Remus Vodeanu. Scenariile erau care mai de care mai elucubrante. Exista și o fotografie.

- Ia uite ce prezentabil erai și parcă ceva mai tânăr. Ziarele sunt de acum treisprezece ani și

jumătate. Aici scrie că abia împliniseși 50 de ani când ai dispărut, deci, amice, ai 63 de ani. Și ceva mărunțiș.

- Da, m-am lămurit și eu cu vârsta. Firma am pierdut-o și chiar dacă nu o lichidau, n-ar mai fi însemnat nimic acum.

- Bine, dar tu nu aveai casă, mașină?

- Sigur că aveam, dar îmi imaginez că, după ce m-au declarat mort, acestea au revenit moștenitorilor de drept.

- Ai copii?

- Am o fetiță, Maria-Roberta, care trăiește cu mama ei în SUA.

- Dar tu trăiești. Ar trebui să le primești înapoi.

- Fiica mea are acum 16 ani. Nu aș vrea să mă urască pentru că nu mai sunt mort.

- Hm, poate că ai dreptate. Și atunci ce-i de făcut?

- Încă nu știu. Poate am să revin la viața pe care am dus-o în ultimii 13 ani. Oricum, nu am de gând să rămân pe capul tău.

- Nici să nu te gândești că asta am vrut să spun. Vom găsi o soluție să te repui pe picioare. Eu mă refeream la faptul că poate ai ceva rezerve financiare în vreun cont bancar.

- Am avut două conturi. Unul al firmei, care, probabil, este închis acum și unul privat, pe care, însă, l-am lichidat înainte să ”dispar”.

- Cum adică l-ai lichidat? Ce ai făcut cu banii ăia?

- Am un prieten, agent de bursă la New York. M-a sunat într-o zi să-mi spună că are nu știu ce

mare pont. Eram deja prins de acea depresie care m-a împins spre nebunie și l-am împuternicit să-mi investescă toți banii din cont.

- Sper că în numele tău.

- Jumătate în numele meu, iar cealaltă jumătate în numele altei persoane.

- Așa. Atunci ai putea să fii bogat.

- Nu prea cred. Acest prieten al meu nu are mână bună. El însuși este sărac. Are mici perioade când este milionar în acțiuni, însă pierde totul în câteva zile, maximum săptămâni. Din cauza asta l-a și părăsit nevasta. Pentru el Bursa este un joc de noroc și nu mai poate scăpa de acest drog. A mai investit și pentru mine, dar sume mici, așa că pierderile nu au fost importante.

- Poate că atunci a avut mână bună.

- Se poate, dar mai mult ca sigur a reinvestit și a pierdut totul, mai ales că între timp o fi aflat că am murit.

- Nu prea cred. Nu-i trebuia acordul tău pentru tranzacții?

- Ba da, dar i-l dădusem.

- I l-ai dat pentru tranzacția aia mare, de avea el pontul. Cum procedai?

- Îi dădeam un cod pentru suma care trebuia transferată, apoi el, dacă vindea acțiunile îmi trimitea banii în cont.

- Ar trebui să verificăm acel cont. Îl mai știi?

- Nu, dar îl putem afla de la bancă.

- Ai un act de identitate?

- Nu am nimic care să dovedească cine sunt.

- Și oricum ești mort. Mai întâi trebuie să te înviem și pe urmă mai vedem. Să mergem la culcare, că trebuie să fii tare obosit. Eu mâine merg la spital să-mi iau concediu de odihnă. Și așa nu l-am luat de trei ani, apoi ne apucăm de treabă. Noapte bună, domnule arhitect Remus Vodeanu!

- Noapte bună, Grigore!

Doctorul zâmbi. Umorul implică o mare doză de optimism.

17. Nesoartă

Era de o lună de zile în Centrul directorului Bojdeucă și scăpase de temerile pe care le avusese în prima zi. Ceilalți copii nu semănau deloc cu copiii pe care-i cunoscuse în alte orfelinate și nici cu cei de pe stradă. Aici nu trebuia să se lupte pentru hrana sau lucrurile lor și putuseră să rămână copii. Îl primiseră pe Andrei cu prietenie și îl ajutaseră să se integreze în societatea lor.

Stătuse de vorbă cu doi institutori care, în urma discuțiilor, îl evaluaseră și hotărâseră că putea urma cursurile clasei a șasea, cu elevii de vârsta lui, în ciuda faptului că avea destule lipsuri în educație. Avea în schimb o istețime nativă, care putea compensa aceste lipsuri și îl va ajuta să recupereze pe parcurs. Nu ar fi fost bine pentru moralul lui să învețe între copii mai mici decât el.

Îi plăcea să-și petreacă timpul liber la ferma de animale. Aici a făcut primul lui desen.

Moș Codru, îngrijitorul animalelor, mătura într-o zi cu o mătură de nuiele frunzele de pe o alee. Băiatul stătea pe o grămadă de pământ și se uita la el, atras de mișcările egale și liniștite ale bătrânului. În ciuda faptului că părea foarte încet în mișcări, omul se apropia, împingând grămada din ce în ce mai mare de frunze din fața lui, de copil. Andrei se juca mâzgălind cu un creion o foaie de hârtie. Tot uitându-se la omul care mătura, se trezi că desenează imaginea din fața lui. Corpul îl făcuse mic și diform, în schimb mâinile

care țineau mătura și capul le făcuse foarte apropiate de realitate. Ajungând în dreptul lui, bătrânul lăsă mătura pe grămada de frunze și se așeză lângă copil.

- Așa toamnă caldă și parfumată de mult timp nu a mai fost pe aici. Frumos anotimp mai e toamna!

- Mie îmi place primăvara, Moș Codru. Iarba proaspătă și pomii plini de flori zic eu că sunt parfumate, nu frunzele astea moarte.

- Ei, Andreiule, asta e din cauza vârstei. Când ai să mai cunoști viața ai să înveți să-ți placă și toamna.

- Cum să învăț? Îți place sau nu îți place un lucru. Uite că mie nu îmi place!

- Asta pentru că nu cunoști acest lucru.

- Cum să nu-l cunosc? E toamnă, iarba se usucă, florile mor, iar frunzele cad. Nimic nu mai are culoare și parcă viața este așa, fără chef. Fără viață.

- Lipsa asta de chef este, de fapt, adevărata viață. Este un cântec pe care trebuie să-l asculți în liniște să-l poți pricepe. E o muzică pe care tu nu ai învățat încă să o asculți. Dar ce zici că desenezi tu acolo?

- Nu sunt desene. Sunt mâzgălituri.

- Ia să văd și eu.

Bătrânul se uită atent la hârtia copilului și îi spuse oftând:

- Ce bătrân sunt! Să-mi mai arăți desenele tale. Ai să înveți repede să asculți toamna.

- Mai bine spune-mi de ce-ți zice Moș Codru.

- De ce-mi zice Moș, vezi și tu cu ochii tăi, că m-ai zugrăvit acolo cu toți anii mei, care, se vede treaba că mi-au lăsat ceva semne pe chip. Cât despre Codru... Ție de ce-ți zice Uscatu?

- Păi, dumneata nu vezi că nu sunt prea gras? E o poreclă.

- Așa și la mine. Înainte să mă arănesc pe la ferma asta a lui conu' Bojdeucă, băteam străzile Bucureștilor în lung și-n lat și pentru că trebuia să și mănânc, îmi făcusem un obicei să cer la fiecare om un codru de pâine. Câteodată mă uitam mirat la cel care îmi întindea o bucată de pâine. Uitasem că cerusem. Alți oameni fără rost pe lume, așa ca mine, m-au botezat Codru.

- Și eu sunt tot fără rost pe lume, așa ca dumneata.

- Tu nu, Andreiule. Să nu mai spui asta. Pe tine te-a îndrumat la timp bunul Dumnezeu spre conu' Bojdeucă. Numai să fii cuminte și îți vei afla aici rostul.

- Și pentru dumneata, Moș Codru, chiar nu mai e niciun rost?

- O mai fi, dar eu nu-l mai caut. Ce să mai fac eu cu un rost la anii mei? Sunt mulțumit că am găsit aici un adăpost și oameni buni și că mă mai țin puterile să muncesc pentru codrul meu de pâine.

- Lasă, Moșule, că îți găsesc eu un rost și dumitale.

- Tu să ai grijă de al tău, Andreiule. De al tău.

Copilul plecase de mult, dar bătrânul stătea tot pe grămada de pământ așteptând să se lase seara

peste mormanul de frunze uscate. Aproape că uitase ce mare minune e viața. Cât timp vagabondase prin Bucureşti nu avusese timp să alăture natura vieții. Pe atunci natura însemna frig sau cald, ploaie sau soare, zi sau noapte. Dacă era frig, trebuia să găsească o haină mai groasă de pus pe el. Când ploua, căuta să se adăpostească undeva, să se ferească de umezeală. Noaptea îi trebuia un culcuș unde să nu-l găsească hoții și criminalii.

În lumea vagabonzilor, copiii erau la fel de răi ca oamenii mari. Animale, în afară de câini și pisici, nu erau, iar acestea nu pândeau altceva decât să-ți fure codrul de pâine. Aici, la ferma domnului Gheorghe Bojdeucă, redescoperise viața. Învățase cât de expresivă poate fi tăcerea unei vite, atentă la fenomenele naturale. Scăpat de poluarea capitalei, își amintise că deasupra lui există mii de stele, de care nu se mai sătura privindu-le. În sfârșit, descoperise că lucrul cel mai de preț la copii este copilăria, iar la oameni, omenia.

Pentru tot ceea ce clădise în acest colț de lume pentru oamenii sărmani, el, Moș Codru, îl ruga pe Dumnezeu să-l treacă pe Conu' Bojdeucă în rândul sfinților. Când i-o veni vremea, bineînțeles.

Andrei Uscatu a continuat să deseneze și începuse să o facă bine, cu o ușurință remarcabilă. Acest talent nu a trecut neobservat în rândul colegilor și profesorilor. A fost îndemnat să folosească și culori, însă pictura nu-l atrăgea. Desena numai în creion, la început, apoi în

cărbune. Deja făcuse portretele tuturor institutorilor, în frunte cu domnul director și începuse să lucreze la chipurile colegilor. Moș Codru era subiectul lui preferat. Era singurul căruia îi desena și mâinile. Profesorul de desen observase acest lucru și îi arătase o lucrare a pictorului Albrecht Durer, care se numea ”Mâini în rugăciune”. Îi spusese și povestea acestui desen, cum se sacrificase fratele pictorului, lucrând în mină, pentru ca el să poată studia artele. După câțiva ani, când Albrecht devenise deja celebru și își vindea lucrările cu prețuri mari, a vrut să-și ajute fratele să urmeze școala, fiind și el pasionat de pictură, însă pentru acesta era prea târziu. Mâinile îi fuseseră distruse de munca grea din mină și nu mai putea picta. ”Mâini în rugăciune” era omagiul adus de celebrul pictor fratelui său, model fiindu-i chiar el.

Andrei fusese impresionat de această poveste și începuse să studieze viața și opera marilor artiști. Aproape firesc fusese atras de perioada Renașterii, în special de Michelangelo Buonaroti. Descoperise că fiecare lucrare celebră era însoțită în timp și de povestea ei. Cum fusese realizată, cine o comandase, în ce împrejurări istorice sau ce simboluri inserase pictorul în elementele care alcătuiau lucrarea, ce proprietari avusese și chiar cine o furase. Copilul străzii dispăruse de parcă nu ar fi existat niciodată. După primul an petrecut în centrul directorului Bojdeucă, Andrei se schimbase enorm. Din copilul imberb, vesel și mereu pregătit să râdă de orice situație, se

transformase într-un băiat studios și meditativ. Era foarte atent la orele de curs, apoi mergea la bibliotecă și căuta informațiile care îi lipseau. Sâmbăta și duminica mergea la fermă, unde stătea numai în preajma lui Moș Codru, fericit să-i dezvăluie minunile aflate din cărți. Bătrânul îl surprindea întotdeauna, aducând câte o completare la cele spuse de el. Nu era mare personalitate de care îi vorbea, să nu știe și bătrânul o întâmplare.

- Dar de unde știi dumneata, Moș Codru, atâtea lucruri? Atât de mult ai citit?

- Nu, Andreiule, că eu nu prea am școală, dar poveștile nu le poți afla numai din cărți. Înainte vreme lumea nu știa să scrie și să citească, dar oamenii povesteau cele văzute sau trăite de ei. Întâmplările cele mai frumoase erau povestite mai departe și așa ajungea să fie cunoscut un viteaz din țara noastră taman în India. Oamenii au călătorit întotdeauna, chiar dacă nu atât de repede ca astăzi, dar mai repede decât ei au umblat poveștile și istoriile.

- Și dumneata ai umblat mult?

- Eu nu prea am umblat. Mi-a plăcut mai mult să-i ascult pe cei care au făcut-o.

- Și de toți oamenii ăștia mari, despre care îți vorbesc eu, de unde ai aflat, că eu am auzit de ei numai la școală?

- Ți-am spus că-mi place să ascult mai mult chiar decât le place altora să vorbească. Oamenii străzii nu au fost întotdeauna așa cum îi vezi acum. Dincolo de părul slinos și zdrențele de pe ei se ascunde o poveste. O viață. Ei nu pot uita această

viață și o povestesc oricui are chef să-i asculte. Unii dintre ei au fost oameni cu multă carte, chiar oameni mari, cu toate astea, cartea aia multă și mințile lor deștepte nu prea le-a ajutat să-și schimbe soarta.

- Dar ce, Moșule, soarta o poți schimba? Eu am citit că soarta ne e dată și, vrem nu vrem, tot o pățim, dacă așa ne e scris.

- Ideea asta vine așa, cam de la biserică. Dacă ar fi cum spui, omul nu ar mai trebui să facă nimic, pentru că viața oricum i se trăiește singură. Fiecare acțiune a omului îi influențează viața într-un fel sau altul. Asta am aflat-o eu tot de la un om cu carte. Toți cei care au ajuns pe stradă și au pierdut familie, slujbe, case, bani, au făcut una sau mai multe greșeli care i-au dus la dezastru. Mi le-au povestit ei înșiși. La început toți înjură soarta și pe Dumnezeu, dar, în cele din urmă, ajung să priceapă că nu Dumnezeu le-a pus paharul în mână, nu El i-a dus la cazino, nu El le-a dat amante, nu El i-a făcut să se creadă atât de puternici, încât să nu le mai pese de lege. Oricât de mare vei ajunge, Andreiule, să nu uiți niciodată că ești numai un om. Cel mai important lucru în viață este însăși viața. Să o respecți întotdeauna și să o prețuiești, altminteri nu vei putea fi niciodată fericit.

- Dacă nu soarta, Moș Codru, înseamnă că eu numai din vina mea am ajuns pe stradă.

- Cu tine e altceva, Andreiule. Ție ți-au făcut alții soarta și tu nu ai nicio vină. De acum însă, viața ta a intrat pe un făgaș bun. Ai ieșit din soarta

pe care ți-au făcut-o ei și ai intrat în viața ta. Să nu uiți niciodată că directorul Bojdeucă este cel care te-a ajutat să-ți iei viața în propriile mâini. El și doctorul ăla care te-a adus aici.

- Domnul doctor Streașină e un om bun, deși încearcă tot timpul să ascundă asta.

- Poate că așa trebuie să fie, cine știe! L-ai mai văzut de atunci?

- Nu, dar am să-l întreb pe domnul director de dânsul.

- Cu pictura cum merge?

- Nu e pictură, Moș Codru. E desen în cărbune.

- Dar ce, nu-ți dau și culori la școală acolo?

- Sigur că-mi dau, numai că mie îmi place fără.

- Eu credeam că faci niște schițe și pe urmă le colorezi, dar dacă tu nu vrei...

- Nu-mi trebuie culori să exprim ceea ce vreau.

- Așa? Păi, ziceai tu într-o zi că nu îți place toamna tocmai pentru că nu mai are culori.

- Ziceam, dar acum nu mai zic. Are și toamna culorile ei.

- Păi, are. Și ce-ai mai găsit tu interesant la toamnă?

- Nu mare lucru. Poate mirosul de frunze arse.

- Da. Și mie îmi place. Îți inspiră ceva mirosul ăsta, ori numai îți place?

- Ce ar trebui să-mi inspire? Îmi place și atât.

- Uneori trebuie să te întrebi de ce îți place un lucru. Ce semnificație are el pentru tine sau pentru natură. Unele lucruri nu le poți înțelege pe deplin, dar e bine să încerci. Altele au un rost pe lume și trebuie să le pricepi pentru a le respecta.

18. Expediția Talismanul și Leonardo

Doctorul Grigore Streașină trăia un sentiment de liniște și mulțumire sufletească. Se trezise la ora șase, ca în fiecare dimineață și ieșise să ia ziarul de la chioșcul din intersecție. Își făcuse un obicei să iasă după ziar, mai mult pentru a simți aerul curat al dimineții și orașul încă adormit. Bucureștii sunt teribil de frumoși în zori, fără furnicarul de oameni și mașini, fără hărmălaie și nervi, fără bucureșteni. În cele câteva clipe din zori, orașul era numai al lui.

După ce își băuse cafeaua, plecase la spital, pe jos, ca de obicei. Se gândea la cele petrecute cu o zi în urmă. Vieți mai salvase și altădată, deși situația păruse disperată. Într-adevăr, trăia sentimentul că este un mic Dumnezeu, care se poate opune morții, cel puțin pentru o perioadă de timp. După câteva pahare la Casa Jienilor pricepea că este, de fapt, instrumentul Domnului și nu însuși Dumnezeu.

Mulțumirea lui de acum avea un alt suport. Se bucura că fusese atent la viață într-un moment în care un om avea nevoie de alt om. Remus Vodeanu, arhitectul vagabond, își recăpătase memoria printr-o întâmplare. Poate că și-ar fi recăpătat-o oricum, în altă împrejurare. Asta ar fi fost prilej de mare bucurie dacă s-ar fi aflat în mijlocul unei familii, dar așa, ca om al străzii, nu putea fi decât o pedeapsă în plus. Vagabondajul lui, pe care învățase să-l considere o libertate de care puțini oameni se pot bucura, i-ar fi devenit de nesuportat. De aceea se bucura că Dumnezeu îl făcuse iarăși instrumentul Lui și nu luase în seamă respingătorul miros pe care îl degaja bătrânul și nici faptul că lua acasă un vagabond despre care nu știa ce apucături poate avea.

După plimbarea pe care o făcuseră pe drumul spre casă și în timpul mesei de la restaurant, putuse să-și dea seama că Remus Vodeanu merita toată încrederea lui și este un om care trebuie ajutat. Asta avea de gând să facă.

Remus se trezise la ora nouă. De mult timp nu mai dormise atât de bine și fără vise. Uitase cum e să dormi într-un pat cu așternuturi curate, el însuși fiind curat și îmbrăcat în pijamale moi de bumbac, nu în hainele lui puturoase. Doctorul îi lăsase lângă pat un prosop, o periuță nouă de dinți și un bilet în care îi spunea că e liber să facă ce vrea. Pentru micul dejun avea câte ceva în frigider și în plus îi lăsase niște bani pentru prânz sau alte nevoi. El avea să se întoarcă spre seară.

Remus se gândi să facă o plimbare. Încă nu se dumirise ce se întâmplă cu el, de parcă ar fi trăit viețile a doi oameni. O viață a arhitectului și alta a vagabondului. Era ca într-un vis fantastic, în care nu mai știa să aleagă între realitate și basm. Se aștepta în orice clipă să se trezească din nou în parcul Cișmigiu, îmbrăcat în hainele lui ponosite și încărcat cu tot calabalâcul de nomad.

Deodată se opri ca trăsnit. Pierduse borseta lui talisman, în care păstra cele mai prețioase lucruri pe care le avea. Când îl luase salvarea din stradă, rămăsese acolo. Porni pe jos spre strada Știrbey Vodă, în speranța că va găsi ceva.

Cât timp avusese mintea rătăcită își făcuse un fel de idol din acea borsetă. Nu pricepea exact ce reprezintă, dar, poate din această cauză, o considera ceva supranatural și îi atribuia valoare de zeitate. Când era absolut singur și convins că nu-l poate surprinde nimeni, scotea talismanul, care nu era altceva decât o poșetă de damă și așeza frumos pe un ziar toate obiectele aflate înăuntru. Avea un ruj, un rimel, o pudrieră, o sticluță cu

parfum, un pachet de batiste din hârtie și un buletin de identitate. Din fotografie îl privea o zeiță cu păr castaniu și ochi mari, căprui, în care puteai să te pierzi, fără urmă de regret că îți lași toată viața afară.

Acum știa că zeița lui era Vera. Își amintea de ziua fatidică pe care nu o putuse împiedica să-i distrugă viața și, probabil, pe a Verei. Această iubire pe care o înălțase la rang de credință nu existase decât câteva clipe. La Vera și mai puțin. Momentul conștentizării iubirii fusese pentru el cel mai real sentiment pe care îl trăise în 50 de ani de viață. Atât de real încât nu știuse să îl trăiască. Trebuia să repare acea greșeală, dacă se mai putea. Va trebui să o găsească pe Vera, dar mai întâi trebuie să recupereze buletinul zeiței.

Ajuns la locul accidentului se uită în jur cu ochi mari, deși nu era tocmai convins că își va găsi lucrurile intacte după 24 de ore. Totuși, înfiptă în gardul de fier forjat ce împrejmuia parcul Cișmigiu, și-a văzut găleata roșie din plastic, acum cu fundul spart și o haină soioasă din fâș. De la vânzătorul de ziare aflase că un vagabond luase imensa umbrelă de plajă și o bocceluță cu boarfe. Celelalte lucruri dispăruseră peste noapte. Trebuia să îl găsească pe vagabond. Bocceluța trebuie să fi fost ranița lui de care nu se despărțise până ieri, în cei 13 ani de rătăcire. Acolo ținea talismanul. Când îl întrebase pe vânzător cum arăta vagabondul, acesta îi spusese că era ”un jegos, ca toți vagabonzii ăștia nenorociți, dă-i dracu'!”.

Ăsta era un motiv în plus să îl aprecieze pe doctorul Streașină.

Știa din proprie experiență că acești oameni fără adăpost se atașează de câte o zonă și rareori o părăsesc. Numai dacă au un motiv serios, cum ar fi o crimă sau un furt de la un membru al comunității lor de vagabonzi. Pentru că nu au o locuință a lor, se atașează de străzile pe care își fac veacul, numindu-le ”ale lor”. Faptul că acel om luase ranița de la locul accidentului, nu se chema că a furat. Luase un lucru abandonat, deci i se cuvenea, așa că nu avea niciun motiv să părăsească zona. Remus era sigur că îl va găsi și mai mult ca sigur că îl cunoaște. S-a gândit să înceapă căutările din exterior către centrul zonei, pe care îl marcase ca fiind parcul Cișmigiu. Își contură în minte un pătrat format din Bulevardul Magheru la est, Bulevardul Dacia și Strada Mircea Vulcănescu la nord și Cheiul Dâmboviței la sud și vest. Avea o arie destul de mare de acoperit, dar nu avea încotro. Până seara trebuia să găsească ranița, altfel găsitorul avea să împrăștie din lucruri. A luat-o pe lângă Biserica Lutherană să iasă în Bulevardul Dacia și a început Expediția Talismanul. Mergea în pas vioi, dar atent la oamenii din jur și la străduțele care dădeau în marile bulevarde. Când întâlnea oameni ai străzii îi saluta, iar aceștia îl priveau mirați o clipă, apoi îi cereau ceva mărunțiș. El însă, în afară de faptul că era spălat și curat îmbrăcat, nu avea nimic mai mult decât ei. Își începuse căutarea pe la prânz, iar la ora 17 ajunsese la locul accidentului fără să fi

găsit nimic. Mai avea de verificat Calea Victoriei, Bulevardul Regina Elisabeta și Piața Amzei, apoi centrul zonei, parcul Cișmigiu.

Se oprise din căutări și începuse să simtă foamea. Nu avea bani nici de un covrig, fiindcă de banii doctorului nu vrusese să se atingă. Se gândi să intre în parc, să-și potolească măcar setea la una din țâșnitori. A coborât scările dinspre Știrbey Vodă și a luat-o în stânga, spre Izvorul lui Eminescu. Pe marginea izvorului l-a văzut pe Leonardo, unul dintre nebunii străzilor, care făcea fel și fel de schițe și mâzgăleli, declarând peste tot că va revoluționa arta și tehnologia. Un nebun simpatic. Se descălțase de bocancii scâlciați și își băgase picioarele în apă, răcorindu-se. În spatele lui, pe iarbă, își lăsase bagajul între care trona ranița lui Remus. Fericit, a intrat în vorbă cu el.

- Hei, Leonardo, cum îți merge?

Omul s-a uitat la el mirat, dar și-a văzut în continuare de bălăceală.

- Văd că nu mă recunoști. Ți-am dat săptămâna trecută trei covrigi cu mac.

- Multă lume îmi dă covrigi.

- Trei? Toți cu mac? Hai să fim serioși!

- Asta așa e. Lumea îți dă numai câte un covrig și unii mai și mușcă din partea cu mac sau susan înainte să ți-l dea. Eu prefer cu mac. Mă ajută să văd arta.

- Știu, Leonardo, de-aia ți i-am dat pe toți cu mac, iar eu i-am oprit pe cei cu susan. Nu mâncaseși nimic în ziua aia.

- Am avut o zi proastă. Îmi venise o idee genială. Așa sunt ideile mele, geniale. Mă gândisem la un dispozitiv de măsurat gândurile după intensitatea privirii. Pentru asta ai nevoie de soare puternic și un cristal natural. Eram atât de preocupat de geniala mea descoperire, că am uitat să mai cer de mâncare. Noroc cu tine. Dar tu ce ai pățit de ai renunțat la viața de vagabond? Te-ai scrântit? Doar nu ți-oi fi luat vreo slujbă?

- Poate că m-am scrântit, cum zici tu, dar slujbă nu mi-am luat. Am ceva de rezolvat. Pentru asta am nevoie de un obiect din ranița aia. Știi că e ranița mea, nu-i așa?

- Mi se părea mie cunoscută, dar știi că, ce găsești pe stradă îți aparține.

- Știu și poți să o păstrezi. Am nevoie numai de un lucru din ea.

- Asta nu se poate.

- Cum nu?

- Adică, nu o păstrez. Ți-o dau, pentru că mi-ai dat covrigi.

- Chiar nu-mi mai trebuie. Dă-mi numai borseta. De fapt, ceva din borsetă.

Leonardo se uita în apă și nu zicea nimic. Se citea numai o mare părere de rău în privirea lui. Dacă ar fi avut dispozitivul lui de măsurat gândurile, țăndări s-ar fi făcut cristalul.

- N-o mai am.

Remus s-a așezat lângă el, oftând obosit.

- Știi măcar la cine e?

- Cum să nu. La Afrodita, nebuna după sex. Azi noapte am avut o aventură cu ea și am vrut să-i fac un cadou. Știi doar că sunt galanton.

- Ai idee pe unde e Afrodita acum?

- Știi că ea nu are ca noi, o zonă. Umblă.

- Măcar de nu ar arunca talismanul.

- Nu cred. Era foarte încântată de cadou.

- Te las, Leonardo. Trebuie să o găsesc pe Afrodita.

- Să ai noroc!

19. Grilajul cu gargui

Remus se îndepărtă fără prea mare entuziasm, când se auzi strigat din urmă.

- Zicea, parcă, ceva de Obor. Poate o găsești pe acolo.

Măcar avea un punct de plecare și oricum era aproape de casa doctorului. Trebuie să-și facă griji acum. Și-o închipui că a fugit. Dacă ar trece pe la

el ar pierde timp prețios. Cine știe unde ar avea chef să plece zăpăcita de Afrodita!

Se făcuse aproape șase seara, așa că o porni în pas vioi spre Bucur Obor. Era ora la care vagabonzii încep să-și caute adăpost pentru noapte, iar cei care aveau un loc stabil se retrăgeau ”acasă”. La acest gând Remus grăbi pasul. În zece minute a ajuns la Piața Romană. În ritmul ăsta îi mai trebuiau încă zece să ajungă în Calea Moșilor și zece până la Obor. Nu a mai ținut socoteala. În fața unei patiserii de la Piața Galați a văzut-o pe Afrodita. Magazinul se închisese, dar femeia probabil că cerșise acolo toată ziua și nu se hotărâse încă să plece. Norocul lui.

- Bună seara, Afrodita!

Femeia nu-i răspunse. Părea atât de gânditoare încât Remus nu îndrăzni să o mai deranjeze. S-a așezat lângă ea pe o bordură și așteptă să-l bage femeia în seamă. Știa că e capricioasă. O cunoscuse iarna trecută într-o fabrică părăsită în care își găsise adăpost o mare parte dintre vagabonzii orașului. Fusese o noapte înfiorătoare. Patru tineri băuți și drogați își puseseră în gând să violeze un copil. Era un băiat fără prieteni și se gândiseră că nu le va fi prea greu. Lui i se făcuse milă de copil și îl salvase, în schimb fusese bătut groaznic de cei patru derbedei. Obosiseră de beți ce erau și îl lăsaseră în pace. În timp ce fugea, băiatul fusese prins de Afrodita, care era cam amețită de băutură și voia să facă amor cu el. Scăpase de dracul și dăduse peste tac-su. În disperare, băiatul o lovise cu o cărămidă în cap,

lăsând-o într-o baltă de sânge. Își trataseră reciproc rănile și așa ajunseseră să se cunoască. De atunci se mai văzuseră de câteva ori, dar el îi refuzase avansurile amoroase și femeia îl considera impotent.

- Ai obosit, Afrodita. Nu mai cauți iubirea?

Pentru că femeia tăcea, el continuă să vorbească.

- Iubirea degeaba o cauți. Nu are adresă și nici nu este un obiect pe care să îl găsești la magazin. Dacă ar fi așa, tot bogații ar avea parte de ea. Totuși, nici o Fata Morgană nu este. S-a scris despre iubiri care au stârnit războaie, invidie, admirație, ură sau care au adus moarte în jurul lor. Toate marile iubiri s-au clădit pe suferința altor oameni sau chiar a celor aleși. Da, pentru că iubirea este cea care alege. Noi nu avem nicio putere. Și apoi, nu-mi amintesc de vreo iubire mare care să nu fi stârnit furtună în jurul ei. Or fi existat și astfel de iubiri, dar nimeni nu a fost interesat să le transmită posterității și, pe bună dreptate, ce ar fi de spus despre o iubire care nu întâmpină obstacole, în numele căreia nu se luptă două națiuni sau măcar două familii, fără rivali sau victime? E plictisitor. Tu, dacă nu ai găsit, adică nu ai fost găsită, aleasă de o astfel de mare iubire cât timp ai fost tânără și frumoasă, că așa am auzit, crezi că vei reuși acum, bătrână și în situația neplăcută de a nu te putea îngriji? Acum mai degrabă te-ai apropia de cele sfinte decât de cele lumești, zău așa.

Văzând că femeia de lângă el nu dă niciun semn că l-ar asculta, o privi mai atent. Puse mâna pe ea și își dădu seama că murise. Afrodita, vagaboanda veșnic în căutarea iubirii, murise cu ochii larg deschiși, înfipți în lumea în care nu-și găsise locul.

Remus se uită în rucsacul femeii, singurul bagaj pe care îl purta tot timpul cu ea și găsi acolo poșeta. O dechise nerăbdător și oarecum vinovat față de femeia ce tocmai murise și îi răsturnă conținutul pe trotuar. Deznădejdea puse stăpânire pe întreaga-i ființă. Buletinul Verei nu mai era acolo.

Și-a luat adio de la Afrodita cu ochii în lacrimi, atât de mila vagaboandei cât și a sa. Cum o va mai găsi acum pe Vera? Unde s-o caute? După ziua în care o posedase ca un animal, fusese acasă la ea, însă îi dăduse taximetristului adresa și nu reținuse traseul. Nici măcar zona în care ajunsese, atât de preocupat era. Apoi, după ce aflase că fata nu ajunsese acasă, se tulburase și mai tare și nu mai vedea nici pe unde merge. Știa numai că locuia la curte, nu la bloc, dar în București erau o mulțime de case la curte. Parcă avea și demisol. După ce bunica Verei îl expediase, cam grăbită parcă, se prăbușise lângă grilajul din fier forjat al unei ferestre de la demisol. În mijlocul grilajului era un cap negru de gargui care îl privea cu ochi răi. Îl speriase o bătrână, care deschisese furioasă fereastra, măscărindu-l în fel și chip, crezându-l, desigur, un vagabond. Asta e tot ce-și amintea de locuința Verei. Era aproape imposibil să verifice

toate casele cu demisol din oraș, dar era hotărât să o facă. Trebuia să găsească grilajul cu gargui.

Și dacă o găsea, ce rezolva cu asta? Mai locuia Vera acolo? Dacă nu se mutase, probabil că acum era măritată. Ce va face dacă o va găsi? Ce-i va spune? De fapt, de ce o mai căuta? El nu-i mai putea oferi nimic. Nu mai putea repara nimic acum. Poate că voia să se asigure că fata e bine. Că nu fusese traumatizată de acea întâmplare și avusese puterea să meargă mai departe, să-și vadă de viața ei. Pentru liniștea lui o căuta, nu pentru ea. Totuși, nu putea trăi altfel. Trebuia să știe. De mâine va începe căutările. Simți din nou foamea și își aminti de doctorul Streașină. Cine știe ce gânduri și-o fi făcând.

Îi răspunse la ușă, deloc mirat, de parcă știa că la ora asta avea să vină. Văzându-l așa dărâmat nu i-a făcut niciun reproș.

- Vezi că e niște mâncare pe masă, în bucătărie. Eu am mâncat deja.

După ce s-a spălat și a mâncat, Remus s-a dus în sufragerie. Doctorul se uita pe niște hârtii. Din difuzoare vocea răgușită a lui Louis Armstrong insinua că lumea ar fi minunată. Îi simți prezența lângă ușă și lăsă hârtiile pe măsuța de cafea.

- Uite cum stau lucrurile. Nu te mai simți așa stingher, că mă faci să mă simt prost. Ți-am spus că asta e și casa ta până când îți rezolvi situația, oricât ar dura, pentru că ar cam putea să dureze. Poftim un rând de chei, să poți pleca sau veni când ai chef. Nu trebuie să-mi dai explicații. Ți-am luat și un telefon mobil, să putem comunica dacă apare

ceva. Acum, o chestie mai delicată. Eu nu pun mare preț pe bani, dar știu că fără ei e greu să te descurci. Eu am mai mult decât îmi trebuie și îți pot oferi un împrumut. Te rog să-i primești și mi-i vei înapoia când ai să-ți recapeți bunurile.

- Care bunuri? Crezi că mai am ceva din ce-am avut odată?

- Asta rămâne de văzut. Pentru mine e ca un joc de ruletă.

- În cazul ăsta, eu sunt bila. Cine știe unde mă aruncă soarta...

- Lasă, că soarta o mai ajutăm și noi un pic, n-o lăsăm așa, la voia sorții. Azi l-am vizitat pe amicul nostru. Se recuperează foarte bine după bătaia încasată. Criminalii ăia ar trebui băgați la ocnă pe viață, dar justiția noastră e prea blândă, atunci când îi prinde. Ce e mai îngrijorător e faptul că oamenii au devenit indiferenți. Imposibil să nu-i fi văzut cel puțin o duzină de cetățeni pe golanii ăia bătându-l pe copil, ziua în amiaza mare, în centrul orașului, dar toți își spun că nu e treaba lor. Nu-și dau seama, nebunii, că fiecare privire întoarsă de la ticăloșiile vieții îi îndepărtează de omenie și îi apropie cu pași repezi de anarhie. Încet dar sigur, ordinea dispare, frica de lege dispare și se instaurează haosul. Oamenii vor începe să fugă din orașe, pentru că aici va fi răul cel mai mare. Cu timpul însă, nu vor mai avea unde să fugă, pentru că răul va fi peste tot. Cei buni vor fi nevoiți să devină răi pentru a supraviețui. Jungla va deveni cel mai sigur adăpost pentru oameni.

- Doctore, mă sperii. Despre ce lume vorbești?

- Despre lumea în care trăim cu atâta indiferență, de parcă ne-am uita la un film, nu la lumea noastră, la viețile noastre. S-au pierdut legile tribului, ale comunității. E fiecare pentru el, ceea ce înseamnă autodistrugere.

- Ai dreptate. Astăzi o femeie a murit în plină stradă și nimeni nu a observat. Ce-i drept și mie mi-a luat ceva timp, deși am mai și vorbit cu ea. Murise atât de frumos încât părea vie. O vagaboandă pe care o cunoscusem. Probabil și acum e tot acolo.

- Unde zici că s-a întâmplat?

- În fața patiseriei de la Piața Galați.

Doctorul a dat un telefon și a trimis un echipaj al salvării acolo.

- Am vorbit cu un avocat în legătură cu identitatea ta. Trebuie să deschidem proces și va dura destul de mult. Altă cale nu este. Gândește-te la câteva persoane care te-ar putea recunoaște.

- Am câteva nume.

- Rude ai?

- Am niște verișori prin Ardeal.

- Primari?

- Da. Mamele au fost surori.

- Bun. S-ar putea să fie nevoie și de ADN. Oricum, va trebui să te recunoască și ei. Crezi că vor veni la tribunal? Ești în relații bune cu ei?

- Nu ne vizitam, dar mai vorbeam la telefon de sărbători și ne-am văzut la nunta unei nepoate cu vreo doi ani înainte de acea întâmplare.

Doctorul nu mai spuse nimic. După ce tăcerea se plictisise, Remus a reluat discuția.

- Spune-mi, Grigore, nu vrei să știi ce s-a întâmplat atunci?

- Îmi vei spune tu când vei dori.

- Ai dreptate. Îți voi spune. Știi, de mâine am să încep să caut o anumită casă în București. Voi lipsi toată ziua. Te deranjează?

- Deloc. Te pot ajuta cu ceva?

- Nu. Nu ai cum. Numai întâmplarea mă poate ajuta. O pot găsi în câteva zile sau în câteva luni, dar sigur am s-o găsesc.

- Îți doresc success!

- Mulțumesc! M-aș cam duce la culcare. A fost o zi grea.

- Bine, Remus. Eu mă mai uit pe hârtiile astea. Noapte bună, domnule arhitect!

- Noapte bună, Grigore!

20. Dreptul la viață

Au urmat luni întregi de căutări și de lupte cu birocrația pentru stabilirea identității. Doctorul Streașină se implica total în aceste acțiuni, lucru care îl mira și pe el. Între timp îl dusese pe tânărul vagabond la centrul de plasament al directorului Bojdeucă, fost pacient și bun prieten după aceea.

Avea un optimism extraordinar, fapt care îi dădea un aer tineresc, surprinzând-o astfel pe vecina lui soție.

- Dragă, dar văd că îți priește conviețuirea cu noul tău prieten. Care e secretul?

- Nu-i niciun secret. Viața, omenia, mulțumirea de a face bine și alte astfel de mărunțișuri.

- Viața? Dar ce, dragă, până acum nu ai trăit?

- Nu prea. Viața m-a trăit pe mine. Am hotărât să schimb rolurile.

- Nu cumva ai intrat în vreo sectă?

- Deloc. Am deschis ochii. Atât.

- Mă mir că nu ai dat în gropi până să-i deschizi!

- Ba am cam dat.

- Bleah! Mitocan.

- Dar cinstit.

- Mitocan și atât. Zici că ai găsit mulțumirea de a face bine? Prin natura meseriei noastre asta facem, ajutăm oamenii.

- Contra cost.

- Trebuie să trăim și noi. Nu putem mânca aer și să ne acoperim cu frunze.

- Ai încercat vreodată să faci bine dezinteresat?

- Am dat și eu pomană la cerșetori.

- Îmi imaginez cu câtă silă.

- Sunt jegoși, dragă. Nu se spală.

- Adevărul este că le cam place să facă răni de la atâta scărpinat și sunt atât de comozi încât umblă în același costum de haine cu lunile. Au și nevestele lor dreptate. N-au mai trecut pe acasă de atâta timp, că au uitat și adresa. Cum, care casă? Care haine? Care apă?

- De ce nu se duc la muncă, puturoșii?

- Care muncă? După ce ați distrus economia și ați închis fabricile, vă mirați că e lumea săracă?

- Cine a distrus, dragă? Cine a închis?

- Voi și capitalismul vostru ticălos, care se bazează pe îndatorarea omului pentru a-l face dependent.

- Te-ai făcut comunist!

- Deloc, deși ălora le păsa mai mult de oameni. De fapt, ălora le păsa.

- Îmi pare rău, dar nu fac politică.

- Asta este greșeala noastră. Îi lăsăm pe alții să facă politica, lăsându-i să ne facă și viețile. Praf. În curând vom renunța și la vot, că nu facem politică. Nu că ar valora ceva voturile noastre. Într-adevăr, nu noi facem politica.

- Hai că mă plictisești! Am oră la coafor. Pa! Ai grijă de protejatul tău.

Grigore se cam aprinsese, deși știa că își bate gura degeaba cu nevastă-sa. Adevărul este că se schimbase foarte mult din ziua în care îl cunoscuse pe Remus. Poate că își dorea această schimbare, iar ziua aceea îi adusese întâmplările potrivite. Viața este un continuu miracol. Depinde numai de tine să te poziționezi corect față de viață pentru a o înțelege. Sau pur și simplu pentru a te bucura de ea.

Se apropia Crăciunul. Avocatul îl înștiințase că prinseseră ultima ședință a tribunalului înainte de sărbători și era mai mult ca sigur că Remus își va recăpăta identitatea. Fusese o muncă obositoare, îngreunată foarte mult de birocrația din sistemul

social-administrativ. Până la urmă îi ajutase o cunoștință de la Ambasada Americană, care avea acces la baza de date, unde existau amprentele lui Remus.

Pe 20 decembrie tribunalul dă o sentință judecătorească prin care cetățeanul Remus Vodeanu obține dreptul la viață și la eventualele bunuri care i-ar mai aparține.

21. Surpriza de la miezul nopții

Elena, fosta soție a lui Remus, stătuse zece ani în SUA, după care, fiind părăsită de iubit, își luase fata și se întorsese în România. Trecuseră mai bine de trei ani de atunci și Maria-Roberta încă nu se obișnuise cu noua viață. Nici limba română nu o vorbea foarte bine, pentru că în familie se vorbise numai engleză. Școala mergea greu. Sistemul de învățământ era total diferit de cel american și, în plus, avusese de recuperat materia din urmă la istorie și geografie. Își implora mama în fiecare zi să se întoarcă în State, însă nici nu voia să audă. În afară de faptul că își pierduse orice rost acolo, mai avea probleme și cu fiscul.

Locuiau cu mama Elenei într-un apartament de două camere, situație deloc confortabilă. Maria-Roberta nu putea invita colege acasă, așa cum făceau alte fete. Poate de asta nici nu își făcuse o prietenă mai apropiată. Îi era rușine cu viața ei. Își amenința mama în fiecare zi că se va mărita cu

primul bărbat care o va cere în căsătorie, numai să scape din casa aia. Elena nu o asculta. Avea problemele ei. Deși trecută de 60 de ani, era în permanenta căutare a unei partide. Spera să găsească un domn serios, pensionar, evident, alături de care să-și refacă viața de familie. Luase la rând toate cunoștințele, însă bărbații văduvi sau divorțați nu aveau nici cea mai mică intenție să-și complice bătrânețile alături de ea. O cunoșteau prea bine.

În tinerețe făcea parte dintr-un grup de prieteni, doctori și profesori universitari. Atunci nu avea niciun gând de măritiș. Avea o viață de trăit și îi savura fiecare clipă, înecând-o de cele mai multe ori în alcool. Când se căsătoriseră doi medici din grupul lor, ea fusese surpriza de la petrecerea burlacilor. Ieșise din tort la miezul nopții și, în beția generală, se dăduse tuturor bărbaților de la petrecere. A doua zi, la nuntă, erau toți mahmuri și rușinați, mai puțin Elena, pentru care fusese o noapte de pomină.

Acum familia de doctori Stratulat, serba nunta de argint, iar prietenii se gândiseră să-i organizeze mirelui o altă petrecere a burlacilor. Pentru ca reeditarea să fie autentică îi propuseseră Elenei să fie surpriza serii. Se cam codise la început, însă orgoliul ei era prea măgulit pentru a refuza. Încă arăta bine. Totuși, dacă în urmă cu 25 de ani apăruse din tort în costumul Evei, acum va fi îmbrăcată într-un costum de baie. Altfel, nu avea nicio inhibiție.

Când ieșise din tortul de carton la miezul nopții, fusese întâmpinată cu urlete de încântare din partea bărbaților, oameni respectabili în societate și în profesiile lor. Văzând că se bucură încă de succes, Elena a renunțat și la minusculul obiect de vestimentație care îi acoperea părțile intime. În curând s-au făcut toți praștie, însă numai jumătate dintre ei s-au mai putut bucura de farmecele surprizei.

Spre dimineață petrecerea s-a terminat într-un mod bizar. Elena simțea că se sufocă de atâta bucurie și alcool combinat cu etno-botanice și a ieșit să ia puțin aer pe balcon. Aerul rece i-a răscolit stomacul și s-a aplecat să vomite peste balustradă. Se pare că s-a aplecat prea mult. Trupul ei gol și veșnic în căutarea plăcerilor s-a prăbușit de la etajul treisprezece al hotelului unde făcuse ultima petrecere din viața ei.

Pentru Maria-Roberta moartea mamei și modul în care se petrecuse fusese o lovitură teribilă. Renunțase la școală și mai tot timpul vagabonda prin oraș. La câteva săptămâni a murit și bunica ei. Acum chiar rămăsese singură pe lume, într-o țară care îi era străină și fără mijloace de întreținere. În scurt timp apăruse un escroc care îi vânduse apartamentul, promițându-i că o va lua de nevastă. Nu a luat-o, în schimb a făcut-o prostituată.

22. Ploaie amestecată în sânge

David O'Neil venise în România să o găsească pe Maria-Roberta, moștenitoarea de drept a defunctului său prieten. Așa fusese informat de către autoritățile române, că numitul Remus Vodeanu fusese declarat decedat în urma dispariției.

Acțiunile pe care le cumpărase în urmă cu treisprezece ani la o necunoscută, pe atunci, rețea de socializare pe internet, aveau acum o valoare de milioane de dolari. David își vânduse partea lui de acțiuni, își burdușise conturile bancare și se hotărâse să renunțe la meseria de agent de bursă, înainte să piardă și această avere. Venise în România să o găsească pe fiica lui Remus, de care aflase că plecase definitiv din SUA, în urmă cu trei ani, împreună cu mama ei și s-o sfătuiască să-și vândă acțiunile despre care, foarte probabil, habar nu avea. Mai trebuia să o găsească și pe necunoscuta Vera Deleanu, posesoare a celeilalte jumătăți din averea arhitectului. Americanul avea de gând să-și înceapă de a doua zi cercetările. Acum, deși era noapte și ar fi trebuit să fie obosit după atâtea ore de zbor, nu putea adormi, așa că a coborât în barul hotelului să bea ceva.

Puținii consumatori păreau plictisiți și amestecau în pahare muzica lui Engelbert Humperdink cu gândurile lor. La o masă din apropierea podiumului de dans stătea o pereche ce părea să nu savureze nici muzica blândă care învăluia întunericul din local și nici băuturile pe

care le aveau în față. El, grizonat, îmbrăcat într-un costum alb, în căutarea unui aer de dandy, cu o eșarfă roșie la gât, părea să aibă în jur de 50 de ani, îi vorbea tare și răspicat dădăcind-o pe ea, o domnișoară ce nu părea să fi împlinit 18 ani, în schimb corpul o împlinise, făcând-o atrăgătoare pentru orice bărbat care s-ar fi aflat în preajma ei. Grizonatul o fi fost tac-su, că prea o dăscălea, iar ea îl asculta cu privirea în pahar, fără să scoată o vorbă. S-a întrerupt o clipă la apariția americanului, înalt și osos, costumat a la Clint Eastwood în filmele lui western.

David era la al doilea bourbon ”double on the rocks”, când grizonatul s-a așezat lângă el, pe unul din scaunele înalte de la tejghea.

- Este păcat ca oaspeții României să-și petreacă nopțile singuri.

David se uită la el și înțelese pe loc ce voia să spună omul. Se uită și la fata de la masă și luă o gură mare de whiskey.

- Vrei să-mi prezinți pe cineva?

Grizonatul părea încântat că are de-a face cu un client isteț. L-a invitat la masa lor și, după o sticlă de whisky, David urca în cameră cu frumoasa domnișoară.

Fata nu era prea vorbăreață, dar arăta mult prea bine să-și mai dorească o conversație cu ea. Au băut șampanie și au făcut sex, așa cum David nu mai făcuse din adolescență, atât de neîndemânatică era fata și atât de excitat el.

După duș și-au mai pus câte o cupă de șampanie. Încântat de ea, i-a dăruit o sută de dolari.

- Spune-mi, așa-i că încă nu ai împlinit 18 ani?

- De fapt, nici 17 nu am.

David era impresionat de engleza pe care o vorbea fata.

- Atunci, de ce faci meseria asta?

- Trebuie să am și eu ce mânca, nu-i așa? Da, aceeași poveste a fetelor sărace, din păcate.

- Părinții tăi sunt săraci?

- Părinții mei sunt morți.

- Asta e și mai trist. Îmi pare rău. Da, trebuie și tu să trăiești.

Îi mai dădu o sută de dolari, pe care fata îi luă cu indiferență.

- Cum zici că te cheamă?

- Maria-Roberta.

David deveni foarte atent.

- Și Vodeanu?

- De unde știi?

Bărbatul s-a făcut alb la față. Cupa de șampanie s-a făcut țăndări de parchetul camerei. Înainte de a leșina, David a mai apucat să vadă ochii mari, albaștri și mirați ai fetei, din care s-au rostogolit două lacrimi grele. Căzut în semiconștiență o auzea hohotind. Un hohot care se îndepărta de el sau el fugea de acest hohot al disperării.

Făcuse un preinfarct. Norocul lui fusese un client al hotelului, care îl văzuse căzut pe parchet, ușa fiind lăsată deschisă de fată în fuga ei disperată. Echipajul salvării, care ajunsese în timp

record auzind că e vorba de un turist american, îl resuscitase și îl dusese la spitalul de urgență.

Maria-Roberta ieșise hohotind din hotel, voind să fugă de viața ei și de ceea ce devenise, dar soarta te urmează, oricât ai încerca să te ascunzi de ea. Grizonatul o văzuse ieșind ca o vijelie și se luase după ea. Nu putea lăsa să-i scape o mină de aur, așa cum promitea să devină puștoaica.

La colțul străzii a ajuns-o și i-a tras furios două palme, să-și revină, iar el să-și potolească furia, că-l făcuse să alerge la vârsta lui.

- Unde crezi că fugi, Paștele mă-tii de nebună? Nu știi că-mi aparții?

- Nu mai vreau. Nu mai vreau, bâiguia fata, scurgându-se fără vlagă la picioarele peștelui.

- Poftim? Dar ce, crezi că e după tine? Trebuie să vrei.

- Nu mai vreau. Vreau să mor. Nu mai pot.

Se culcase cu fața în jos pe asfaltul ud de ploaia ce cădea mărunt, ca într-o îmbrățișare disperată cu pământul, singurul care i-ar fi putut curma suferința. Dar pământul era mut. Încă nu era timpul împlinirii.

- Scoală-te, vacă nenorocită! Ce, ai dat de greu? Eu te-am ținut ca pe o prințesă, curvă de lux și tu ai început să faci figuri, ai? Lasă că te dau eu la produs pe bandă, să ai 10-15 clienți pe zi și apoi să plângi după viața asta de huzur. Lasă că vezi tu.

- Nu mai vreau. Omoară-mă, bâiguia fata.

- I-auzi la ea! O să mori, dar după ce te storc ca pe o lămâie, atunci o să mori. Până atunci nu. Ce-

ai făcut cu americanul? Ți-a mai dat ceva pe deasupra?

- E mort. Bine că e mort.

- Ce-ai făcut, nenorocito, l-ai omorât pe moș? Ah, ticăloaso, te omor!

- Omoară-mă, te rog!

Peștele s-a pus cu pumnii și picioarele pe trupul fetei, care nici măcar nu încerca să se ferească. Aștepta izbăvirea. Grizonatul obosise. Își murdărise costumul alb de sânge și se enervase mai tare. S-a șters pe mâni cu eșarfa roșie de la gât și a aruncat un scuipat sictirit spre trupul inert al fetei.

- Proastele dracului! Nici de curve nu sunteți bune.

Se pregătea să plece, când a auzit-o iar pe fată murmurând:

- Omoară-mă!

- Uite a dracului, nu mai moare! Ia, târfo și omoară-te singură.

Îi aruncă briciul, plictisit și se îndepărtă înjurând.

Zorii se pregăteau să lumineze străzile murdare ale Bucureștilor, în timp ce adolescenta învinsă de viață se pregătea să-și încheie socotelile. Nu era mare lucru de socotit. Crescuse fără un tată pe care să-l regrete. Poate numai absența lui o durea. Mama avusese alte priorități în viață, bărbații și propria frumusețe. O regreta mai puțin decât pe tatăl care-i lipsise, ba chiar o ura pentru egoismul și inconștiența ei. Pe bunică o cunoscuse prea târziu să-i mai câștige dragostea. Amintirile din

America îi păreau atât de îndepărtate și de străine, de parcă ar fi fost ale altcuiva. Nimerise într-o lume greșită. Nu avea ce să regrete și nici de ce să mai rămână în ea. A ridicat ochii spre ploaie, parcă pentru a și-i spăla de lacrimi. Ar fi fost frumos să plece cu un zâmbet pe față, dar nu a găsit în sufletul ei niciun motiv să o facă. A apucat briciul cu mâna dreaptă și a tras adânc peste venele mâinii stângi. Stătea pe bordură, sprijinită de un felinar și aștepta să i se scurgă viața din trup.

Felinarele s-au stins în București. Începea o nouă zi cu necazuri și bucurii mărunte. O zi de viață.

23. Pacientul american

De mult nu mai avusese doctorul Streașină un serviciu de gardă atât de liniștit. Numai o comă alcoolică, deci timp berechet să se gândească la viața lui. Se cam săturase. Îl bătea gândul să se retragă undeva, departe de spital și de nebunia capitalei. Prietenul lui, Remus, în afară de identitate nu-și mai recăpătase nimic. Își pierduse bunurile, pentru arhitectură nu mai avea nicio tragere de inimă și nici chef de viață nu prea mai avea. Zilele trecute venise acasă seara târziu și era dărâmat, nu atât de oboseală cât de năruirea speranțelor pe care le avusese. Găsise casa Verei, însă fără niciun folos. Îi spusese vecina de la demisol, o bătrână de vreo sută de ani (pe unii oameni îi uită până și moartea), că Vera rămăsese gravidă și fugise undeva la țară să nască, de rușine, numai că murise la naștere, iar copilul fusese crescut de bunică până la 4-5 ani, când murise și ea. Pe copil își amintea că îl chema Romulus și îl luaseră la orfelinat. Altceva nu mai știa bătrâna.

Îl căutaseră la orfelinatele din București și tot ce aflaseră era că fugise de câteva ori, ultima dată acum vreo doi ani și de atunci nu mai apăruse pe nicăieri. Poate că îl vânduseră pentru organe.

Doctorul se temea să nu înebunească iarăși arhitectul, lovitura primită fiind greu de suportat.

L-a smuls din gânduri o asistentă, care îi anunța două cazuri extrem de grave. Ar fi fost prea frumos să scape numai cu coma alcoolică.

- Ce avem aici?

- Un american cu preinfarct. L-a stabilizat personalul de pe salvare, dar au sunat de la ambasada lor, de unde naibii or fi aflat așa de repede, să-i acordăm toată atenția.

- Așa, bine. Cu fata ce e?

- Au luat-o din stradă când veneau cu americanul. Tocmai își tăiase venele. O curvă nenorocită.

- Este un copil, voi nu vedeți? Ea este prioritatea noastră. I-ați făcut analizele? Ce grupă are?

- AB Negativ. Iar avem puțin sânge.

- Doamne, ce blestem o mai fi? Cum să-i salvăm pe nenorociții ăștia, când noi nici sânge nu avem?

Deodată chipul i se lumină. Remus putea ajunge la spital în zece minute. Luă telefonul și îl sună.

- Remus, bătrâne, dormi?

- Abia adormisem, dar nu contează.

- Vino repede la spital. Am nevoie de sângele tău.

- Poți să-l iei pe tot.

- Ei, lasă, că nu-mi trebuie așa mult. E o urgență. Ia un taxi și vino cât de repede poți.

Fata era în continuare inconștientă, însă americanul își revenise. Ar fi vrut să plece, dar asistenta i-a spus că nici gând de așa ceva. Oricum va trebui să-l vadă și domnul doctor, dar sigur rămâne cel puțin o zi în spital. Acum au o urgență cu o copilă care își tăiase venele. Să mai aștepte și el puțin, că nu dau turcii.

La această remarcă a femeii s-a auzit o înjurătură în engleză în spatele ei.

- Te dau afară, ticăloaso! Auzi, afară te dau. Să vină directorul spitalului. Ticăloși incompetenți ce sunteți! Să vină toți doctorii aici. Acum.

Asistenta, speriată, credea că are de-a face cu vreun ministru, cel puțin. Dacă n-ar fi știut că e negru, ar fi putut crede că e însuși președintele Americii. A fugit repede să-l cheme pe doctorul de gardă, însă a dat nas în nas cu el. Auzise răcnetele și venise să vadă ce s-a întâmplat.

- Ce e, frate, aici? Ați înebunit? E spital de nebuni?

- Sunt ambasadorul SUA la București, se prezentă cel care urlase până atunci. De ce nu vă ocupați de acest pacient? Vă dau afară pe toți, auzi doctore? Pe toți.

- Dai afară pe mă-ta. Nu ai nicio autoritate să intri în acest salon. Ieși dracului afară! Ce, vă credeți stăpânii lumii? Credeți că sunteți în lumea a treia? Și nici acolo nu aveți dreptul să vă comportați ca niște stăpâni de sclavi. Așteaptă-mă afară. Am să-ți aduc la cunoștință starea de sănătate a pacientului american după ce îmi fac treaba de doctor, dar numai dacă mă rogi frumos,

altminteri va trebui să solicitați în scris acest lucru la conducerea spitalului. Acum ieși. Avem o urgență.

Ambasadorul fierbea de mânie, însă nu putea articula niciun cuvânt, atât de mare i se părea afrontul. Când și-a revenit, doctorul deja plecase la urgența lui. A început să dea telefoane la toți miniștrii români să reclame cazul.

Remus ajunsese la timp pentru a salva viața nefericitei copile. Și sângele pe care-l avea spitalul din grupa AB Negativ, tot de la el era. Venea regulat să doneze de când aflase de la Grigore Streașină că se moare deseori din cauza lipsei acestui tip de sânge.

Acum îl aștepta pe doctor să meargă împreună acasă. Spitalul se umpluse de politicieni și Remus a devenit atent când a observat că toată atenția îi este acordată ambasadorului american. I se făcu silă când văzu cum îi certa americanul, iar miniștrii noștri nu știau cum să fie mai umili și să-l mulțumească pe ambasador. Se enervă de-a binelea când înțelese că obiectul scandalului era doctorul Streașină, iar miniștrii deja îl dăduseră afară, pe când unii chiar promiteau că îl vor băga la închisoare. Aici parcă și ambasadorul s-a mai înmuiat un pic. Nu făcea bine imaginii SUA.

În acel moment își făcu apariția doctorul, îmbrăcat de stradă, gata de plecare. Aflase de prezența politicienilor și s-a dus direct la ambasador.

- Doriți să aflați ceva în legătură cu starea pacientului cetățean al SUA?

- Voi afla, dar nu de la dumneata. Dumneata nu mai ești doctor în acest spital, impertinentule.

- Întâi de toate, nu vă permit să-mi vorbiți așa în țara mea și în spitalul meu. Aveți grijă, că nu sunt șoferul dumneavoastră. Apoi, cum îți permiți dumneata să-mi spui că nu mai sunt doctor aici?

- Ești dat afară, domnule, așa să știi, s-a rățoit unul dintre miniștri.

- Și mai mult ca sigur ai să mergi la închisoare, adăugă un altul.

- Așa? Dar voi cine pizda mamelor voastre sunteți, mă, de mă amenințați pe mine?

- Ticălosul! Luați-l! Arestați-l! Dați-l afară! urlau miniștrii scoși din minți.

Circul ridicase în picioare tot spitalul. Veneau de pe etaje doctorii, asistentele, pacienții de la terapie intensivă cu perfuziile în vene și măștile de oxigen pe față. Bineînțeles că apăruseră și vreo două televiziuni. Mai văzuseră oamenii circ cu politicieni la TV, dar pe viu era ceva ce nu trebuia ratat. Unii mai înțelegeau engleză, alții se enervau numai când le vedeau fețele, dar toți erau de partea doctorului, deși nu știau ce se întâmplase și îi huiduiau pe politicieni. Apăruse și un echipaj al poliției care a primit ordin să-l aresteze pe doctorul Streașină și să-l ducă la secție. Ar fi și făcut-o, probabil, dacă nu apărea ministrul sănătății, care, inspirat, a calmat spiritele.

- Domnilor colegi, veniți în parohia mea așa, pe neanunțate? Păi, se poate? Pregăteam și eu o gustărică, niște aperitive... Oh, excelență, ce plăcere să vă revăd! Omagiile mele!

Ambasadorul părea fericit că lucrurile se mai calmaseră.

- Domnule ministru, a fost un incident aici cu unul dintre doctorii dumneavoastră, dar am impresia că s-a dat prea mare amploare evenimentului.

- Da? Cu cine, domnule? Aa, Grigore! exlamă ministrul, văzându-l pe doctorul Streașină. Ce bine îmi pare să te văd! Vino să te pup. Ce naibii, mă, Grigore, n-ai mai trecut pe la mine?

Se cunoșteau din facultate, însă după anii studenției dacă se mai văzuseră de două ori și asta înainte de a deveni ministru. Văzând ce întorsătură au luat lucrurile, ceilalți miniștri și-au amintit că au treburi importante de rezolvat, toate în afara Bucureștilor. Atunci și-a făcut apariția și David O'Neil, pacientul american.

- Domnule ambasador, domnule ministru, îmi pare rău că din cauza mea s-a iscat acest scandal, dar nu vă faceți griji. Am fost tratat cum se cuvinte, iar doctorul Streașină a procedat corect considerând celălalt caz ca fiind mai important. La mine a fost numai un fleac.

- Vedeți, domnilor, interveni ministrul, că a fost o furtună într-un pahar cu whisky! Apropos, excelență, nu ați dori să luăm ceaiul împreună? Îl putem stropi cu ceva fin.

- Vai, domnule ministru, atât de dimineață?

- De fapt, eu vin de la un coctail și nu am apucat să dorm, așadar la mine e încă seară.

- Aveți dreptate. Nici eu nu am dormit. Credeți că l-am putea stropi cu un cognac?

- Desigur. Am un Remy Martin extra old. L-am primit de la un membru al Academiei Franceze când i s-a acordat titlul de membru de onoare al Academiei noastre.

- Încântător.

Oamenii politici au părăsit la braț spitalul, pacienții rămânând cu problemele lor de sănătate, iar Remus cu o uimire pe chip mare cât Palatul Parlamentului. Nu-și putea lua ochii de la pacientul american.

24. Vina părinților

Simțindu-se privit, David se întoarse spre bărbatul care nu-l slăbea din ochi. Se întreba ce i s-o fi năzărit de se uita așa la el, dar era încă marcat de nenorocirea pe care i-o făcuse Mariei-Roberta și nu-i ardea să stea de vorbă cu oameni curioși. Îi strânse mâna doctorului și porni spre sora medicală, care îl aștepta cu un cărucior să-l ducă în salon, când își auzi numele:

- David? David O'Neil?

Se întoarse mirat și îl văzu pe curiosul necunoscut cu ochii în lacrimi și cu brațele întinse spre el. Uitându-se adânc în ochii lui, l-a recunoscut și a mai apucat numai să-i rostească numele înainte de a leșina din nou. Doctorul Streașină și-a aruncat geanta de pe umăr, repezindu-se să-i acorde primul ajutor. Avea puls. Leșinase numai, din cauza emoțiilor. Remus l-a lămurit că era prietenul lui din SUA, agentul de bursă.

- Bătrâne, se pare că norocul și-a întors fața către noi. A venit muntele la Mahomed.

- Da, numai să nu fi intrat în vreo belea pe acolo și să fi venit aici să scape. Îl putem ajuta în vreun fel?

- Nu mai fi și tu așa prăpăstios. Eu simt că din alt motiv a venit în România. Cred că pe tine te

caută și nu de ajutorul tău are nevoie, dar uite că își revine. Ne va spune chiar el cum stau lucrurile.

- David, prietene, sunt eu, Remus. Remus Vodeanu. Cât de bine îmi pare că te văd!

David evita să-l privească în ochi și lacrimi grele îi curgeau pe față. Cei doi își imaginau că din cauza emoțiilor.

- Iartă-mă, Remus! Iartă-mă!

- Pentru ce să te iert, prietene? Sunt atât de bucuros că ești aici.

- Nu. Sunt un ticălos. Iartă-mă!

- Nu-i nimic dacă iarăși ai fost neinspirat cu acțiunile alea. Banii nu au nicio importanță. Prietenia noastră nu poate fi afectată de un lucru atât de neînsemnat. Nu te mai consuma. Nu-ți face bine după preinfarctul tău.

- Preinfarctul... L-am avut pentru că am făcut o ticăloșie. Nu merit să fiu prietenul tău.

- Ei, haide, ajunge! Nu înțelegi că nu-mi pasă de banii ăia?

- Nu de bani este vorba.

- Dar de ce? Că doar nu te-oi fi culcat cu fosta mea nevastă și chiar de-ar fi așa, nu-mi pasă.

- Nu cu Elena m-am culcat.

- Atunci cu cine? se arătă Remus nedumerit.

David închise ochii și murmurul său de abia fu auzit de cei doi:

- Cu Maria-Roberta, fiica ta.

Au amuțit toți trei, iar Remus s-a prăbușit pe un scaun în sala de așteptare, unde se petrecuseră teribilele evenimente din acea dimineață. Doctorul și-a revenit primul din șoc.

- Cred că ar trebui să ne odihnim cu toții și vom lămuri mai târziu încurcătura asta. David a venit tocmai de peste ocean să-ți facă această mărturisire și a mai avut și necazul ăsta.

- Nu pentru asta am venit aici. Necazul s-a întâmplat în noaptea asta. Aici, în România. Nu am vrut, Remus, crede-mă! Nu am știut că este fiica ta.

- Bine, dar fata lui Remus trebuie să aibă 16 ani. Cum ai putut?

- Nu am știut. Cineva mi-a oferit-o.

- Ce vrei să spui? Doar nu...

- Ba da. Îmi pare rău! Mai bine muream.

Remus scrâșnea din dinți și nu putea să articuleze niciun cuvânt. Doctorului Streașină îi veni o idee teribilă.

- Așteptați-mă câteva minute. Vreau să verific ceva.

A cerut fișa medicală a fetei pe care tocmai o operase și ce a citit acolo l-a dărâmat și pe el. Prostituata care își tăiase venele era fata lui Remus. Bine măcar că o salvase. La asta contribuise și sângele tatălui.

Ciudată soartă avea omul ăsta.

Doctorul l-a luat în cabinetul lui și cu întreaga diplomație de care era în stare i-a dat cumplita veste. Contrar așteptărilor, Remus a suportat foarte bine, aproape cu indiferență. Prietenul lui se temea să nu-l fi șocat ultimele întâmplări și să fi înnebunit din nou. Dar nu, arhitectul se comporta nesperat de lucid.

- Vreau să-mi văd fiica, doctore. Du-mă la ea, te rog!

- Bine, dar nu e conștientă. E sub sedative.

- Cu atât mai bine. Nu aș suporta să o privesc în ochi. Sunt prea vinovat de tot ce i s-a întâmplat. Nu aș suporta.

- Mai mult ca sigur că nu te cunoaște. Mi-ai spus că avea trei ani când a plecat cu mama ei și de atunci nu ai mai văzut-o.

- Ai dreptate. Nici eu nu știu cum arată. Vreau tare mult să o văd.

Lângă patul fiicei sale, Remus a izbucnit în plâns. Era atât de copilă și atât de frumoasă, iar viața fusese atât de ticăloasă cu ea, de parcă nu ar mai fi existat și alți oameni pe care să-i lovească. Pentru toată suferința copiilor din lumea asta numai părinții lor sunt vinovați. Acum degeaba mai plângea arhitectul. O cunoștea prea bine pe fosta lui soție. Știa că n-o să-și crească fiica așa cum ar fi trebuit. A greșit că a lăsat-o să plece cu copilul, iar el, în loc să se asigure că primește o educație firească, s-a apucat să înnebunească. Este la fel de vinovat ca Elena pentru că Maria-Roberta a ajuns aici și nici măcar acum nu avea posibilitatea să se ocupe de salvarea ei. În câteva clipe a luat o hotărâre foarte grea.

- Doctore, eu nu am fost un tată bun și nici acum nu pot face nimic pentru copilul meu. Eu am să plec. Vrei să preiei tu această imensă responsabilitate? Știu că îți cer enorm. Știu că par un nemernic. Poate că și sunt, dar, din moment ce nu pot face nimic pentru ea, de fapt, pentru copiii

mei, dacă o mai trăi băiatul Verei, nu merit să stau lângă ei. Nici să mă cunoască nu merit. Asta le-ar face mai mult rău. Mai bine să știe că tatăl lor e mort. Mai bine ar fi chiar să și mor.

- Măi, omule, nu te pripi! Ai și tu vina ta, dar cine i se poate împotrivi sorții? Așteaptă o zi-două, să se mai liniștească sentimentele și vedem atunci ce e de făcut.

- Ce mai poate fi de făcut, doctore? Tu și așa ai făcut enorm pentru un nimic de om, așa cum sunt eu, dar cu asta ce ai realizat? Dintr-un nimic anonim ai făcut un nimic cu nume. De astăzi nimicul are un nume: Remus Vodeanu.

- Arhitect Remus Vodeanu.

- Da, un rahat de arhitect.

- Nici chiar așa, că doar tu mi-ai spus că ai realizat câteva proiecte în SUA.

- Mai bine aș fi realizat ceva pentru copiii ăștia, nu să-i las vagabonzi pe străzi și la mâna peștilor.

- Știi ce, hai să mergem acasă! Amândoi suntem obosiți. Tragem un pui de somn și apoi vedem ce e de făcut.

25. Visul Andreiului

Moș Codru stătea lângă vatră și trăgea din luleaua de lut, pe care și-o făcuse cu mâna lui astă vară. Găsise sub un deal pământ galben, cleios, numai bun de modelat. Din joacă, tot frământând lutul, făcuse luleaua asta. O găurise cu un băț subțire pe mijloc, o lăsase la uscat și apoi o arsese la foc moale până când o făcuse funcțională. Acum nu se mai despărțea de ea. O ținea în colțul gurii chiar și când nu mai ardea. Începuse să modeleze lutul în fel și chip, dându-i diferite forme artizanale sau chiar utilitare. Într-o zi, când îl vizitase în cămăruța lui, directorul Bojdeucă rămăsese impresionat de ceea ce făcuse bătrânul.

- Moș Codru, văd că ți-ai descoperit o nouă pasiune. Sunt chiar interesante lucrurile făcute de dumneata.

- Ei, domnule director, unii zboară pe lună, iar alții se întorc la îndeletnicirile ancestrale ale primilor oameni. O simplă joacă.

- Din joaca oamenilor cu suflet de copil ies cele mai minunate lucruri. De ce nu te apuci dumneata de olărit? Văd că ai găsit pământ bun. Ai putea să faci obiecte de artizanat pe care să le ducem la expoziții, dar ai putea să faci și vase din care să mănânce și să bea copiii noștri. I-am învăța să aprecieze lucrurile făcute de mâna omului.

- Nu mă pricep, domn Bojdeucă. Îmi umplu și eu zilele bătrâneților.

- Lasă că te învăț eu să-ți faci o roată de olar, să-ți fie mai ușor și fă-le măcar copiilor străchini. Apoi om mai vedea.

În câteva zile își construise roata, iar serile făcea la străchini și căni de pământ personalizate, încât în scurt timp avea fiecare copil propria veselă. Erau atât de încântați încât îl ridicaseră la rang de vedetă pe Moș Codru.

Profesorul de etnografie și folclor îl învățase ce simboluri foloseau meșterii populari și îi explicase ce înțeles aveau, iar acum bătrânul olar pregătea o colecție pentru viitoarea expoziție de Crăciun, la care participa centrul lui Bojdeucă.

Se uita în foc la jocurile de lumini de pe buștenii încinși, pierdut în amintiri sau gânduri de viitor, cine știe, când în încăpere a intrat ca o vijelie Andrei, micul lui prieten.

- Brr, ce frig e afară, Moș Codru, de cad și ciorile din copaci!

- Unde ai văzut tu ciori înghețate, Andreiule?

- Uite, e una chiar în pragul ușii dumitale. O fi vrut să-ți facă o vizită, dar n-a mai avut putere să împingă ușa.

- Dar tu nu ai cursuri?

- Nu mai avem. Gata, am intrat în vacanța de Crăciun. Sau nu știi că vine Crăciunul?

- Cum să nu știu? E peste o săptămână. Am pregătit deja nuci și mere pentru colindători. Numai de nu m-or ocoli copiii!

- Tocmai la dumneata să nu vină? Știi că, de când ne-ai făcut străchinile alea, mâncarea parcă e mai gustoasă?

- Așa o fi, copile. Gustul pământului... Tu ce ai mai desenat?

- Uite, ți-am adus să vezi.

Scoase dintr-o mapă câteva desene reprezentând capete de cai. Moș Codru le privi în tăcere mult timp, în lumina focului și în cele din urmă îi spuse:

- Andreiule, tu când desenezi chipuri de oameni știi să prinzi acolo toată viața și trăirile lor. Ăsta e un dar de la Dumnezeu. La cai e altceva. Chipul unui cal nu poate exprima frământările lui, pentru că pur și simplu nu le are. Este un animal prea frumos să nu-l desenezi întreg, dar nu stând degeaba ori păscând trebuie să-l faci. Trupul unui cal este măreț în acțiune. În fugă nebună, azvârlind din copite sau când, înfierbântat, mușcă dintr-o iapă, la fel de înfierbântată. Asta trebuie să surprinzi tu la cai, forța și măreția trupurilor.

- Ai dreptate, Moș Codru, dar nu cred că sunt în stare să desenez așa ceva.

- Cum să nu? Dacă poți să redai atât de bine expresia unui om, vei ști să desenezi și mișcarea

unui cal. Lucrează cât mai mult și învață de la maeștri.

- Așa, ca dumneata? Văd că oalele și ulcelele sunt din ce în ce mai frumoase.

- Îmi place să frământ pământul. Dacă iese și ceva folositor, cu atât mai bine.

- Poate că ăsta e rostul pe care ziceai că nu-l ai în viață, Moș Codru.

- Nu știu dacă ăsta e, dar pot spune că pasiunea pentru olărit mi-a umplut bătrânețile de bucurie. Aștept cu nerăbdare ziua următoare, iar noaptea mă gândesc ce alte forme și desene aș mai putea imagina. Am încă un motiv pentru care să iubesc viața.

- Iubește-o, Moșule, că și viața te iubește pe dumneata! Parcă ai mai întinerit. Ia să-ți mai fac eu un portret, că a trecut ceva vreme de când nu te-am mai desenat. Acum te fac și cu lulea.

- Fă-mă, Andreiule, că eu îți fac un ceai din ierburile mele.

Au petrecut împreună câteva ceasuri de povești, întrerupte uneori de fornăitul vreunui cal din grajdul învecinat, clipe încălzite de focul din vatră și de legătura nevăzută ce exista între cei doi. Bătrânul era pentru Andrei bunicul blând și sfătos pe care nu-l avusese niciodată, în timp ce copilul, curios și ascultător, era pentru Moș Codru nepotul pe care orice bătrân îl dorește lângă el, măcar de sărbători.

În noaptea aceea, Andrei avusese iarăși visul cu palatul luminat și nelocuit. După ce colindase

toate încăperile, s-a oprit în fața camerei interzise. Ușa pe care nu îndrăznise să o deschidă niciodată. Se făcea că acum crescuse. Era un tânăr prinț îmbrăcat în armură, călare pe unul din caii lui Moș Codru. A hotărât că a venit vremea să-și înfrunte vechile temeri. Se aștepta ca, dincolo de ușă, să găsească niște răspunsuri. Să treacă la etapa următoare din viața sa.

A smucit calul de căpăstru și l-a împuns cu pintenii în burtă. Armăsarul s-a ridicat pe picioarele din spate, iar cu cele din față a izbit cu putere ușa făcând-o țăndări. A trecut pragul și s-a trezit într-o poiană înverzită, însorită și fără nicio adiere de vânt. Păsările ciripeau în șoaptă, să nu tulbure pacea acelor locuri. Peste un râu se vedeau ruinele unui pod sfărâmat. Pe malul dinspre el era un bătrân trist, îmbrăcat în negru, care ținea în mână o frânghie. La capătul celălalt al frânghiei, pe malul opus, era o fată tânără și frumoasă, îmbrăcată în alb. Se țineau de capetele frânghiei întinse peste râu și nu făceau nicio mișcare. Deodată calul scoase un nechezat asurzitor și cei doi au scăpat frânghia din mână, care a dispărut în apa devenită brusc învolburată. Întunericul a coborât ca un mormânt peste poiana liniștită, ciripitul fiind înlocuit de țipete de cucuvele și urlete de lup. Un fulger a brăzdat smoala nopții și copilul l-a văzut pe Moș Codru, cu cap de cal, mușcând din leșul unui câine. Speriat, a vrut să se întoarcă pe ușa pe care intrase, dar dincolo de prag era un hău fără sfârșit. Și-a luat inima în dinți și a pornit în întunericul din poiană. La fiecare pas se

aprindea câte o stea pe cer și urletele fiarelor păreau tot mai îndepărtate. Drumul a început să urce, dar copilul nu simțea oboseala urcușului. A ajuns în vârful dealului odată cu răsătirul soarelui. În fața lui se deschidea o nouă lume. O lume fără îngrădituri.

26. Îngerii își scutură aripile

La ora șase dimineața, doctorul Grigore Streașină era trezit de soneria care zbârnâia insistent. Dormise douăzeci de ore și își simțea capul greu, ca după o beție crâncenă. Când deschise ușa îl suprinse prezența lui David O' Neil.

- Iartă-mă, doctore, dar trebuia să te văd!

- Da, desigur. Ieri ne-am despărțit cam în grabă. A fost o zi al naibii de grea. Cum ai aflat unde stau?

- Prin bunăvoința unei asistente drăguțe și mijlocirea lui Franklin. Putem sta de vorbă?

- Oh, sigur. Intră!

Isadora, care tocmai coborâse dintr-un taxi, oarecum amețită, nu se putu abține să nu remarce:

- Grigore, dar tu chiar ai succes la boschetari, dragă! Ce-ai să te faci acum cu cel dinăuntru?

- Doamnă, încă Streașină, sunteți din ce în ce mai răutăcioasă, după cum observ. Domnul este un pacient, din fericire american și nu vă poate înțelege.

- Ești un căcăcios stricat. Îmi faci silă. Cred că ar fi timpul să nu mai fiu nici măcar în acte soția unuia ca tine. Depravatule!

În urma Isadorei aerul dimineții rămase greu, nu numai de parfumul ei dulceag sau aburii de alcool. Doctorul se felicită că nu trebuie să-i suporte zilnic răutățile veninoase.

- Hai înăuntru, David, să putem discuta în liniște! Să îl trezesc și pe prietenul nostru Remus.

- Locuiește cu tine?

- Da, este o poveste interesantă.

- Aș vrea să discut numai cu tine deocamdată.

- Ok. Cum vrei. Stai numai să fac o cafea.

- Asta e minunat.

În fața cafelelor, cei doi bărbați încercau să descurce o poveste care nu era a lor, dar în care se implicaseră cu toată ființa.

- Cum de trăiește? Eu știam că a murit.

- Era numai dispărut și, nu știu în baza căror legi nebune, dacă nu apari în câțiva ani, au dreptul să te declare mort.

- Mda, legile societății moderne. Și cum a apărut?

- În urma unor evenimente de acum treisprezece ani și-a pierdut mințile.

- Treisprezece ani? Cam atunci am vorbit ultima dată cu el. I-am investit toți banii în niște acțiuni.

- Da, știu. Deja începuse nebunia să pună stăpânire pe mintea lui.

- Aia nu a fost o nebunie. Îmi pare bine că m-a ascultat!

- Serios? Nu a pierdut banii?

- O-ho! Deloc. Acum e milionar.

- Asta e o veste bună. Extrem de bună. E pe cale să-și piardă iar mințile, pentru că nu-și poate salva copiii de la pierzanie.

- Ai spus ”copiii”? Are mai mulți? Eu știu numai de Maria-Roberta.

- Se pare că mai are un băiat dintr-o legătură ciudată cu secretara lui. O dragoste pe care nu au știut să o transforme în fericire și le-a adus amândurora nenorocire. Ea a murit la naștere, iar el a înnebunit.

- Nu o chema cumva Veronica Deleanu pe fată?

- Ba da, dar de unde știi?

- Jumătate din banii lui m-a pus să-i investesc pe numele acestei persoane. Acum nu trebuie să o mai caut.

- Înseamnă că banii lui Remus se împart și la copilul Verei.

- Nu, pentru că el are milionul lui, separat.

- E vorba de două milioane?

- Și ceva mărunțiș pe deasupra.

- Haide să-l trezim, să-i dăm vestea cea bună!

- Hai!

- Remus, bătrâne, striga doctorul bătând în ușa dormitorului! Hai, trezește-te! Strada ta e plină de soare acum.

Văzând că nu răspunde, doctorul a deschis ușa și a intrat în dormitor. Camera era goală.

- O fi ieșit să se plimbe. Are acest obicei.

- Doctore, se pare că a lăsat un bilet pe pat.

Grigore Streașină luă cu înfrigurare biletul. Bănuia cam ce scrie în el, totuși îl citi, traducându-i în același timp și lui David.

”Prietene și om bun cu suflet minunat,

vreau să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine! Sunt sigur că Dumnezeu te va răsplăti cu dreaptă măsură pentru faptele tale. Eu nu pot decât să mă rog câte zile oi mai avea de trăit, sper că nu prea multe, să ai parte de bătrâneți liniștite și cu bucurii. Așa cum ți-am spus încă de ieri, cel mai bun lucru pe care îl am de făcut este să dispar din viața tuturor celor pe care i-am cunoscut și cărora le-am făcut numai rău. Pe fata mea nu aș putea-o privi niciodată în ochi fără să crăp în aceeași clipă. Sunt fericit că am putut măcar să o văd. Este o domnișoară minunată. Sunt sigur că Dumnezeu îți va da gândul cel bun și vei găsi o soluție pentru salvarea sufletului ei neprihănit. În ceea ce-l privește pe fiul meu și al Verei, dacă nu l-am găsit până acum, probabil că nu mi-a fost dat să-l găsesc. Nu-mi rămâne decât să sper că Dumnezeu va avea grijă de el. Deși nu îl învinovățesc pe David pentru ceea ce s-a întâmplat, nu aș mai putea să-i ofer aceeași

prietenie sinceră pe care am avut-o pentru el și cred că cel mai bine ar fi să nu-l mai întâlnesc niciodată. Îi doresc să poată uita fapta lui și să o răscumpere ajutând copiii abandonați. Încă o dată îți mulțumesc, bunul meu prieten și îți doresc tot binele din lume! Nu are rost să mă cauți. Nu mă vei găsi. Poate se va îndura Dumnezeu și îmi va lua iarăși mințile”.

O liniște grea s-a lăsat în încăpere după ce doctorul a terminat de citit biletul lui Remus. David O'Neil și-a revenit primul din șoc.

- Trebuie să-l căutăm, doctore. Nu poate fi prea departe.

- Nu are rost, David. Remus nu mai vrea să fie găsit. Dumnezeu a vrut să revină în lumea reală cât să-și salveze fiica cu propriul sânge și să te regăsească pe tine, salvatorul ei.

- Călăul, vrei să spui.

- Deloc. Probabil că ai și tu păcate pe care a trebuit să le plătești în felul acesta și încă le vei plăti prin suferință, dar nu are importanță că ai fost și tu între atâția alți bărbați cărora le-a fost oferită Maria-Roberta. Binele nu se poate împlini fără o doză de suferință, poate tocmai pentru a învăța adevărata valoare a faptelor noastre. Remus a făcut și rău, dar a făcut și bine. Nu noi suntem în măsură să punem în balanță faptele lui. Măcar unele dintre rele și le-a plătit. Să nu uităm că sângele lui a salvat și viața unui copil nefericit al străzii. Ciudat lucru, sângele lor s-a potrivit perfect, la fel ca și la Maria-Roberta, iar copilul pare să aibă vârsta... Să fie oare posibil?

- Te gândești că ar putea fi copilul Verei?
- Da, este foarte posibil.
- Nu-i poți face analizele? Știi unde îl găsești?
- Desigur. L-am dat în grija unui prieten care are un centru pentru salvarea copiilor abandonați. Trebuie să facem testul de paternitate. Ia să vedem. Da, avem periuța de dinți a lui Remus. Uite și câteva fire de păr.
- Dacă se dovedește a fi copilul lui Remus, poate îl convingem să trăiască. Dacă îl găsim.
- Poate.

Analizele au demonstrat că, într-adevăr, Andrei Uscatu era fiul lui Remus Vodeanu și al Veronicăi Deleanu. Îl chema, de fapt, Romulus Deleanu și era născut în ajunul Crăciunului, pe 24 decembrie. Din nefericire, pentru Remus această veste nu mai conta. Îl găsiseră înecat în Dâmbovița, îmbrăcat în haine ponosite, de om al străzii. Când l-au scos pe malul apei a început să ningă cu fulgi mari și grei, de parcă îngerii își scuturau anii din aripi.

Doctorul a fost numit tutore al Mariei-Roberta, care și ea s-a stabilit la centrul lui Bojdeucă, unde și-a cunoscut fratele. Grigore Streașină și-a construit o casă pe terenul centrului, devenind doctorul oficial al acestuia.

Peste ani, două milioane de dolari vor fi investiți în centrul directorului Bojdeucă, plecat la cele sfinte, cei doi frați orfani construind aici o nouă lume. O lume așa cum ar trebui să fie întreaga lume.

- Moș Codru, crezi că eu voi fi un om mare?
- De ce vrei tu, Andreiule, să fii om mare?
- Așa, să știe toată lumea de mine, cum știe de Michelangelo. Aș vrea să fiu ca el.
- Ca el nu poți să fii. Artiștii nu sunt doi la fel, dar poți să fii mare în felul tău, nu prin ceea ce faci pentru tine, ci prin ceea ce creezi pentru oameni. Numai așa poți fi un om mare.

Epilog

Uscatu stătea pe malul Dâmboviței și arunca pietricele în apa tulbure. Lângă el, câinele stătea

liniștit, urmărind cercurile care se lărgeau ca o respirație a apei în aerul rece al înserării.

- Vezi tu, Șchiortule, îi zise copilul, vara a trecut pe nesimțite, iar noi ne-am bucurat de ea ca niște buni fii ai naturii ce suntem, dar de acum trebuie să ne căutăm un adăpost pentru iarnă, că nopțile au început să fie reci și, oricât de primitor ar fi, bătrânul parc Cișmigiu nu ne poate apăra de zăpadă și ger. Nopțile vor fi mai lungi și vom avea mai mult timp să visăm, să ne construim o lume în care eu voi fi rege peste semenii mei, iar tu general peste armata animalelor, numai că n-o putem face tremurând de frig. Ar fi ca la cinematograf, dacă îți fuge scrisul, nu mai înțelegi nimic din film. Uite, vezi cum arunc eu piatra asta în apă? Eu cu piatra și cu apa inventăm o poveste și ea se vede în cercul ăla care se face din ce în ce mai mare, până se pierde într-o poveste mai mare, adică în apa asta care curge fără întrerupere. Povestea ar dispărea dacă nu ai fi tu, spectatorul, să o spui și altora, așa că ai grijă să nu-ți scape vreo piatră!

Plictisit, Uscatu aruncă dintr-odată toate pietrele pe care le mai avea, stârnind în apele Dâmboviței puzderie de cercuri. Șchiortu sări în picioare, speriat sau poate încântat de spectacol, și începu să latre la poveștile din apă.

Copilul o porni râzând în susul râului, spre apusul sângeriu al toamnei, în al cărui orizont tremurând știa că se ascund fantasmele uitate ale uitaților visători.

Sfârșit de roman

azi, 22 martie 2012, în Dublin.

Cuprins:

Viorel Ploeșteanu

Viorel Ploeșteanu (23 februarie 1972) este la origine teleormănean, fiind născut în Călmățuiu, însă trăiește, învață și scrie în București. Asta până în 2010, când se va stabili în Dublin, Irlanda, unde va pune bazele, alături de Dorina Șișu, Centrului de excelență în promovarea creativității românești "Itaca" – Dublin, parte a proiectului Cititor de proză – Republica artelor și va înființa revista Itaca, al cărui redactor-șef este, revistă a scriitorilor de limbă română din afara granițelor României.

A fost "debutat" de către Fănuș Neagu în revista Literatorul, în 2003, iar debutul în volum se întâmplă anul următor, cu nuvela Ploaia, apărută la editura Semne, București, 2004, cu sprijinul Ministerului Culturii, având coperta IV semnată de Fănuș Neagu.

Al doilea volum publicat este romanul Ciorile albe, apărut la editura MJM, Craiova, 2007, cu o prefață realizată de către regretatul critic literar Fănuș Băileșteanu și o copertă IV semnată de scriitorul Nicolae Iliescu. Lansarea romanului Ciorile albe s-a petrecut într-un spațiu inedit la acel moment, într-un pub din București, fiind prezidată de academicianul D. R. Popescu, printre cei care au vorbit despre carte aflându-se Acad. Gheorghe Vlăduțescu, Acad. Marius Sala, Acad. Vasile Tonoiu și scriitorul Nicolae Iliescu.

Urmează apariția în diverse 7 antologii colective, atât de proză cât și de poezie și publicarea în numeroase reviste literare.

Romanul Fantasme a fost scris în perioada decembrie 2011 – martie 2012, în Dublin.

"Cititorul va afla citind acest superb poem dâmbovițean, dedicat oamenilor străzii, și va înțelege de ce romanul se numește „Fantasme". Desigur, va fi o lectură plăcută, pentru că Viorel Ploeșteanu face parte din acea categorie de scriitori care, când au pus mâna pe cititor îl țin cu sufletul la gură, până când acesta nu întoarce și ultima pagină a cărții."

Mihai Hafia Traista